ΝΑ ΑΝΑΔΕΙΞΟΥΜΕ ΚΑΙ ΥΠΗΡΕΤΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΟΡΘΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΔΕΕΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 261
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
2025
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Τα χρόνια που θα ακολουθήσουν, θα αποδείξουν, όπως και στο παρελθόν, ότι τα αυστηρά τακτοποιημένα σχέδια που αφορούν την λεγόμενη νέα Μέση Ανατολή θα αποδειχθούν, απλά, κουρελόχαρτα. Οι ποταμοί αίματος και η βαθιά ριζωμένη επιθυμία για εκδίκηση θα οδηγήσουν με τραγικό τρόπο εκ νέου στην επίγνωση ότι «ασφαλείς ακτές» δεν μπορούν να υπάρχουν στο «τέλος» αυτού του «δρόμου» για καμία εξουσία. Γιατί το σκοτάδι και η απόλυτη απελπισία δεν μπορεί να αποτελεί τον μοναδικό ορίζοντα για κανέναν άνθρωπο, για καμία κοινότητα, και για κανένα λόγο…

**Πρώτη Ιντιφάντα:
Επίθεση νεαρών παλαιστινίων
την πρώτη ημέρα, 9 Δεκεμβρίου 1987**

Η όψη της κυριαρχίας είναι ο πόλεμος και το σώμα της αποτελείται μόνο από το αίμα των εξουσιαζόμενων

Ζούμε ολοένα και περισσότερο μια συνεχόμενη όξυνση των ενδοκυριαρχικών και διακρατικών ανταγωνισμών, σε μια πραγματικότητα όπου η αυξανόμενη πολεμική ένταση αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι της. Οι εξουσιαζόμενοι της λεγόμενης «Δύσης» κοιτούν απ' τις οθόνες τα ερείπια και τον θάνατο που προελαύνει, παρακολουθώντας σε γενικές γραμμές με απάθεια. Το νέο πολεμικό πεδίο που αναπτύσσεται μεταξύ Ισραήλ και Ιράν είναι άλλο ένα νέο επεισόδιο της διαρκούς κρίσης, που συνεχώς αναγεννάται, αλλάζει μορφή, αλληλοτροφοδοτείται και εξελίσσεται μπροστά στα μάτια μας.

Οι κάθε λογής μωροί σαλτιμπάγκοι που χαίρονται ανοιχτά ή και μειδιούν με τις εκατέρωθεν πολεμικές «επιτυχίες», είναι κομμάτι απ' το σώμα της καταπίεσης που μας θέλει εσαεί να είμαστε προπολεμικές κοινωνίες δίχως τις μνήμες των περασμένων μεγάλων ανθρωποσφαγών, σε μια διαρκή κατάσταση μεταβαλλόμενης απειλής, είτε υγειονομικής, είτε κλιματικής, είτε ενεργειακής είτε πολεμικής και όλα αυτά υπό τον «βαρύ» και χιλιοφορεμένο μανδύα μιας εθνικής ιδέας, πίσω από την οποία στοιχίζονται κοινωνικά και πολιτικά κομμάτια, φαινομενικά ετερόκλητα, φανερώνοντας σήμερα με την πιο τραγική αφορμή, αυτή του πολέμου, τις κοινές εξουσιαστικές και ιδεολογικές τους βάσεις.

Όχι, δεν έχουμε κανένα λόγο να χαιρόμαστε με τις βόμβες του Ιράν στο Ισραήλ, μόνο και μόνο επειδή το τελευταίο έχει αφήσει σκόνη και θάνατο στην Γάζα. Δεν γίνεται να διαγράψουμε ένα απ' τα ειδεχθέστερα καθεστώτα στην Μέση Ανατολή επειδή πολεμάει μ' ένα απ' τα ελεεινότερα κρατικά κατασκευάσματα στην ιστορία της κυριαρχίας. Δεν γίνεται να ξεχάσουμε την εξέγερση των εξουσιαζόμενων του Ιράν ενάντια στο θεοκρατικό καθεστώς των Μουλάδων και του Χομεϊνί. Δεν γίνεται να ξεχάσουμε όλες εκείνες τις γυναίκες και τους άντρες που εξαπέλυσαν επίθεση στην ισλαμική δημοκρατία, που έκαψαν σημαίες και σύμβολα, που αποκαθήλωσαν, πορτραίτα του Χομεϊνί καίγοντας τα και σπάζοντας τα υπό τις επευφημίες του εξεγερμένου πλήθους. Δεν ξεχνάμε την πολιορκία των κυβερνητικών κτηρίων και τις απόπειρες εμπρησμού τους. Στα μπουντρούμια του Ιράν βρίσκεται μεγάλος αριθμός πολιτικών κρατούμενων, πέραν του ότι υπόκεινται βασανιστήρια (εκτός του εγκλεισμού τους), ενώ πολλοί είναι θανατοποινίτες και ζουν καθημερινά με την απειλή της δολοφονίας τους. Το 1988, στον πόλεμο μεταξύ Ιράκ – Ιράν, χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι εκτελέστηκαν υπό τις διαταγές του Χομεϊνί. Ήταν κυρίως μέλη του Οργανισμού Μουτζαχεντίν Χαλκ (ΜΕΚ) και αντικαθεστωτικών ομάδων. Μεταξύ 1981 και 1988, εκτελέστηκαν 20.000 - 30.000 πολιτικοί κρατούμενοι, με την κορύφωση να σημειώνεται κατά τη διάρκεια της λεγόμενης «Σφαγής του 1988», όπου μέσα σε λίγους μήνες εκτελέστηκαν δεκάδες χιλιάδες άτομα.

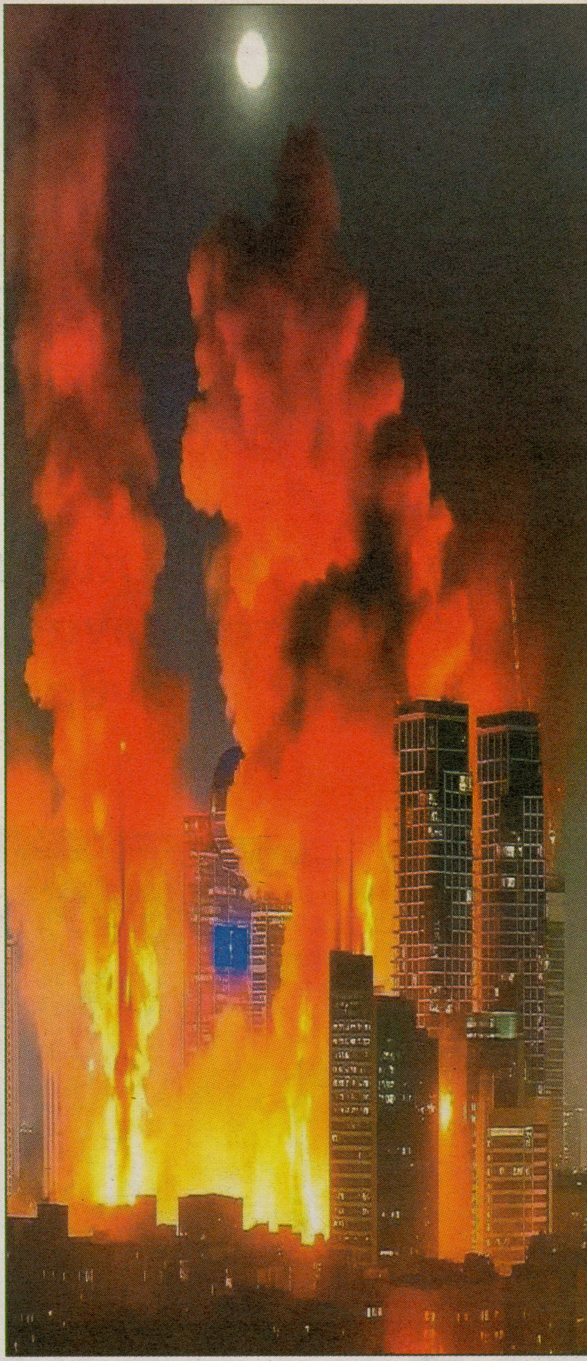

Σύμφωνα με την ετήσια έκθεση των οργανώσεων Iran Human Rights (IHRNGO) και Together Against the Death Penalty (ECPM), το 2024 η Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν εκτέλεσε τουλάχιστον 975 άτομα, ενώ το 2023 είχε εκτελέσει 834 άτομα. 5 από αυτά τα άτομα ήταν ανήλικα, 14 ήταν διαδηλωτές που συμμετείχαν στις διαδηλώσεις και τις ταραχές του 2022, 108 ήταν μέλη της μειονότητας Μπαλούτσι, 84 ήταν Κούρδοι, 31 ήταν γυναίκες που εκτελέστηκαν, εκ των οποίων 19 από αυτές είχαν καταδικαστεί για φόνο, συχνά εξαιτίας ενδοοικογενειακής βίας ή εξαναγκαστικών γάμων. Οι υπόλοιπες εκτελέσεις σχετίζονται με υποθέσεις ναρκωτικών, φόνων και εθνικής ασφάλειας.

Η αντιπολίτευση του Ιράν, όπως στα γεγονότα του 2022 υποστήριξε την επιστροφή του Σάχη έτσι κάνει και σήμερα, δηλαδή ζητά την αντικατάσταση μιας δικτατορίας με μια άλλη. Μάλιστα, η «Δύση» μαζί με τις προτροπές για «εξέγερση» περιφέρει ταυτόχρονα και τον εγγονό του Σάχη συγκινημένο, προσπαθώντας ακόμα και μ' αυτό τον τρόπο να κερδίσει το θυμικό των εξουσιαζόμενων, μπας και τους πείσουν πως μια κοσμική δικτατορία είναι καλύτερη από μια θρησκευτική! Η «εξέγερση» που με ζέση προτείνουν οι διάφοροι δημοσιολογούντες εκ «Δύσης» στους εξουσιαζόμενους του Ιράν είναι εκ του πονηρού, καθώς το Ισραήλ δεν επιτίθεται στο Ιράν για να απελευθερώσει τον λαό του, αλλά για να τον υποτάξει ακόμα πιο σκληρά, εκπονώντας δικά του κυριαρχικά σχέδια, όπως και των ΗΠΑ. Οι εξουσιαζόμενοι του Ιράν, όπως έδειξαν το 2022, γνωρίζουν να αντιστέκονται στην καταπίεση και δεν χρειάζονται κανέναν δημοκράτη - «προοδευτικό» να τους πει τι θα κάνουν σ' αυτή την δύσκολη πραγματικότητα που βιώνουν. Το Ισραήλ και το Ιράν είναι ακόμα δύο κράτη βαθιά καταπιεστικά, όπου η εξουσία και η βία είναι βασικά λειτουργικά χαρακτηριστικά τους. Οι αναμεταξύ τους επιθέσεις, όσο σκληρές και αν είναι, όπως και αν εξελιχθούν, αργά ή γρήγορα θα σταματήσουν, καθώς ήδη όλοι κάθονται στο «τραπέζι» των διαπραγματεύσεων. Σε αντίθεση βέβαια με τις επιθέσεις στους εξουσιαζόμενους τους, οι οποίες θα συνεχίσουν να εξελίσσονται σε όλους τους τομείς της καθημερινότητάς τους. Ήδη ο απεσταλμένος των ΗΠΑ Στιβ Γουίτκοφ και ο Ιρανός υπουργός Εξωτερικών Αμπάς Αραγτσί έχουν πραγματοποιήσει τηλεφωνικές συνομιλίες από τις 13 Ιουνίου 2025, όταν ξεκίνησαν οι ισραηλινές επιθέσεις. Ο Αραγτσί δήλωσε, πως το Ιράν είναι διατεθειμένο να δείξει ευελιξία στο πυρηνικό ζήτημα, εάν οι ΗΠΑ πιέσουν το Ισραήλ να σταματήσει τις επιθέσεις. Μάλιστα, οι συνομιλίες με τις ΗΠΑ θεωρούνται πιο ουσιαστικές από αυτές του Απριλίου 2025. Επίσης, την Παρασκευή 20 Ιουνίου 2025 υπήρξε συνάντηση στην Γενεύη μεταξύ του Ιρανού υπουργού Εξωτερικών Αμπάς Αραγτσί και των ομολόγων του από το Ηνωμένο Βασίλειο (Ντέιβιντ Λάμι), τη Γαλλία (Ζαν-Νοέλ Μπαρό), τη Γερμανία (Γιόχαν Βάντεφουλ) και την ύπατη εκπρόσωπο της ΕΕ για την εξωτερική πολιτική, Κάγια Κάλας. Οι συνομιλίες επικεντρώθηκαν στην αναζήτηση διπλωματικής λύσης για την αποκλιμάκωση της σύγκρουσης Ιράν-Ισραήλ και το πυρηνικό πρόγραμμα της Τεχεράνης.

Οι συμμαχίες του Ιράν (Ρωσία, Κίνα, Βόρεια Κορέα και Πακιστάν), που προς το παρόν μένουν στην διπλωματία ή στηρίζουν έμμεσα το Ιράν, καθώς καμία χώρα δεν έχει δεσμευτεί να στείλει στρατεύματα ή να εμπλακεί απευθείας στη σύγκρουση, με τίποτα δεν σημαίνει ότι θα παραμείνουν δεδομένες σε όλη την διάρκεια της σύγκρουσης, καθώς οι απειλές των συμμάχων εκατέρωθεν περισσεύουν. Πρόσφατα, ο Πούτιν δήλωσε πως: «*Ανησυχώ ότι οδεύουμε προς τον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Το λέω αυτό χωρίς ειρωνεία, χωρίς αστεία. Υπάρχει μια δυναμική των συγκρούσεων, όπως στην Ουκρανία, στη Μέση Ανατολή. Με ανησυχεί ότι γίνεται γύρω από τις πυρηνικές εγκαταστάσεις του Ιράν*». Από την μια η πραγματικότητα της πολεμικής κλιμάκωσης, από την άλλη η εικόνα της σύνεσης και των διαπραγματεύσεων, υπό τις απειλές για περαιτέρω κλιμάκωση που μπορεί να οδηγήσει σε μια Τρίτη Παγκόσμια Ανθρωποσφαγή. Σε όλες τις περιπτώσεις τα κράτη τρομοκρατούν! Καμιά φορά οι απειλές προσφέρουν μεγαλύτερο τρόμο από την πραγματοποίησή τους.

Οι πόλεμοι στην Ουκρανία, στο Σουδάν, στη Γάζα, στο Ιράν και στο Ισραήλ, η σχεδόν μόνιμη πολεμική πραγματικότητα στην Συρία και στην Λιβύη, η εθνοκάθαρση στο Αρτσάχ - Ναγκόρνο Καραμπάχ τον Νοέμβριο του 2023, οι πρόσφατες πολεμικές διενέξεις μεταξύ Ινδίας και Πακιστάν και τόσα άλλα, «μικρά και μεγάλα» πολεμικά γεγονότα και απειλές, είναι κομμάτια του παζλ της Κυριαρχίας που μέσα από τις αντιθέσεις της συνομιλεί μ' αυτό τον τρόπο. Αλλού επεμβαίνει μαζικά και δυναμικά και αλλού «αδιαφορεί», γιατί η πορεία των γεγονότων είναι ευνοϊκή. Οι κοινωνίες, είτε ζουν στον πόλεμο είτε με την απειλή του, οφείλουν να πετάξουν απ' τους ώμους τους τα βάρη της Κυριαρχίας, να αψηφήσουν και να εναντιωθούν στους εγχώριους κρατικούς διαχειριστές τους, κλείνοντας τα αυτιά τους σε πολεμικές προσταγές και απειλές. Το σώμα και το πνεύμα μας δεν θα γίνει κρέας για τα κανόνια τους.

Ελευθερόκοκκος

Η ΓΡΑΜΜΙΚΗ ΑΦΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΣΥΡΡΑΞΗ ΠΟΥ ΜΑΙΝΕΤΑΙ

«Έρχομαι και στέκομαι έξω από κάθε πόρτα,
αλλά κανείς δεν ακούει τα αθόρυβα βήματά μου.
Κτυπώ αλλά εξακολουθώ να είμαι αθώρητη.
Επειδή είμαι πεθαμένη, επειδή είμαι πεθαμένη.
Είμαι μόλις επτά χρονώ μολονότι έχω πεθάνει
στη Χιροσίμα εδώ και πολύ καιρό.
Είμαι και τώρα επτά χρονώ όπως και τότε,
επειδή τα παιδιά που πεθαίνουν, δεν μεγαλώνουν».

Ναζίμ Χικμέτ

«Αλλά τι θα είχαμε καταφέρει χωρίς αυτό το χτύπημα (στις πυρηνικές εγκαταστάσεις); Αυτό το χτύπημα έβαλε τέλος στον πόλεμο. Αυτό το χτύπημα έβαλε τέλος στον πόλεμο. Δεν θέλω να χρησιμοποιήσω ένα παράδειγμα σαν αυτό της Χιροσίμα, δεν θέλω να χρησιμοποιήσω ένα παράδειγμα σαν αυτό του Ναγκασάκι, αλλά αυτό ήταν ουσιαστικά το ίδιο πράγμα που τερμάτισε εκείνο τον πόλεμο. Αν δεν είχαμε εξοντώσει τις εγκαταστάσεις, θα πολεμούσαν ακόμα τώρα».

Ντόναλντ Τραμπ

Ο πρόεδρος των ΗΠΑ ***Χάρι Τρούμαν*** δικαιολόγησε τον πυρηνικό όλεθρο που προκάλεσαν οι ΗΠΑ με την ρίψη ατομικών βομβών στην Χιροσίμα και το Ναγκασάκι πριν 80 χρόνια λέγοντας, ότι «***τη χρησιμοποιήσαμε [την ατομική βόμβα] για να συντομεύσουμε την οδύνη του πολέμου***», παρ' ότι η Ιαπωνία είχε ήδη ηττηθεί κατά γενική ομολογία. Είχαν προηγηθεί ο ***βομβαρδισμός της Δρέσδης*** από τους Άγγλους, και του ***Τόκιο*** από τους Αμερικανούς, που προκάλεσε τον θάνατο τουλάχιστον 80.000 αμάχων. Χωρίς αμφιβολία, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο, το μήνυμα είχε δοθεί με σαφήνεια: ***στον κυριαρχικό πόλεμο όλα επιτρέπονται***. Από τότε μέχρι σήμερα, ο πλανήτης έχει δεχτεί στο σώμα του αμέτρητες –υπόγειες και μη– πυρηνικές δοκιμές και έχει μολυνθεί με έναν ανυπολόγιστο όγκο από πυρηνικά απόβλητα.

Και όμως, ***η νέα παγκόσμια τάξη κατασκευάζεται εκ νέου μέσω των ολοκληρωτικών πολέμων και των απειλών των παγκόσμιων πυρηνικών δυνάμεων***, που υπόσχονται τον αφανισμό των αντιπάλων τους στον δρόμο για την «***τελική αναμέτρηση***». Πυρηνικές δυνάμεις διαρκώς επικαλούνται και επιδεικνύουν τα καταστροφικότερα όπλα που διαθέτουν, πυρηνικά ή μη, και απειλούν με αφανισμό στο όνομα της «*επιβίωσής*» τους ξεκαθαρίζοντας, ότι η έκβαση στους πολέμους που συμμετέχουν (είτε στην Ουκρανία είτε στην Μέση Ανατολή) αποτελεί «***υπαρξιακό ζήτημα***».

Τα πυρηνικά όπλα για άλλη μια φορά βγαίνουν από τις «σκιές» της μεταπολεμικής παγκόσμιας «τάξης» με εκκωφαντικό τρόπο. Στις «ευαίσθητες» περιοχές του πλανήτη που είναι πιο πιθανό να οδηγήσουν τις ΗΠΑ σε σύγκρουση –η Κορεατική Χερσόνησος, το Στενό της Ταϊβάν, η ανατολική Ευρώπη και ο Περσικός Κόλπος – οι αντίπαλοι των ΗΠΑ φαίνεται να αποκτούν, να ενισχύουν ή να απειλούν να χρησιμοποιήσουν πυρηνικά όπλα. Η Βόρεια Κορέα αναπτύσσει διηπειρωτικούς βαλλιστικούς πυραύλους που μπορούν να φτάσουν στις Ηνωμένες Πολιτείες. Η Κίνα διπλασιάζει το μέγεθος του οπλοστασίου της. Η Ρωσία απειλεί να χρησιμοποιήσει πυρηνικά όπλα στον πόλεμό της στην Ουκρανία, ενώ ήδη ΗΠΑ και Ισραήλ επιτέθηκαν στο πυρηνικό πρόγραμμα του ιρανικού κράτους. Στο πρώτο μισό του εικοστού αιώνα, η Ευρώπη ήταν η πιο στρατιωτικοποιημένη και βίαιη περιοχή στον πλανήτη, ενώ στις αρχές του εικοστού πρώτου αιώνα, είχε γίνει η λιγότερο στρατιωτικοποιημένη.

Και όμως, η γραμμική αφήγηση της ιστορίας αποδεικνύεται όπως πάντα ανεδαφική.

80 χρόνια μετά την Συνδιάσκεψη της Γιάλτας και ενώ ***μαίνεται μια παγκόσμια σύγκρουση στο έδαφος της Ουκρανίας, αλλά και στην ευρύτερη Μέση Ανατολή***, το Βερολίνο κατασκευάζει πυρηνικά καταφύγια, η Νορβηγία συγκεντρώνει δισκία ιωδίου κατά της ραδιενεργούς ακτινοβολίας, στην Φινλανδία ιστότοποι συμβουλεύουν τον γενικό πληθυσμό, πώς θα μπορέσει να επιβιώσει για 72 ώρες αν ξεσπάσει πυρηνικός πόλεμος. Την ίδια στιγμή, το σουηδικό κράτος διανέμει μέσω του μηχανισμού της πολιτικής προστασίας φυλλάδιο με οδηγίες για την αντιμετώπιση πυρηνικής επίθεσης.

ΠΡΟΣΟΧΗ!
24 ΧΡΟΝΙΑ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
Ελεύθερη, οπλισμένη και επικίνδυνη...
ΚΑΤΑΖΗΤΕΙΤΑΙ
κάθε 1η του μήνα
ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΑ
ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Για μιαν ακόμη φορά όλα επιτρέπονται, δίχως να έχουν την παραμικρή σημασία τα προσχήματα και οι ψευδεπίγραφες, ούτως ή άλλως, επικλήσεις όρων, κανόνων και «δικαίου». ***Η «νέα» Μέση Ανατολή***, σύμφωνα με τους κυριαρχικούς σχεδιασμούς, αναδύεται και πάλι μέσα από έναν ολοκληρωτικό πόλεμο, τις στάχτες, την καταστροφή, τις ατελείωτες δολοφονίες από το ισραηλινό κράτος, την εξαθλίωση των αμάχων και την συντριβή της ανθρωπινότητας. Στα τέλη Μαρτίου, λίγο μετά την επανέναρξη των σφαγών στην Γάζα, η ισραηλινή κυβέρνηση ίδρυσε ένα ειδικό γραφείο για την επίβλεψη της «εθελοντικής μετανάστευσης» από τη Γάζα, με ορισμένα μέλη της, όπως ο υπουργός Οικονομικών Μπεζαλέλ Σμότριτς, να είναι πλήρως διαφωτιστικά με δηλώσεις τους όσον αφορά τους στόχους: «***Η Γάζα θα καταστραφεί ολοσχερώς, οι άμαχοι θα σταλούν... στο νότο σε μια ανθρωπιστική ζώνη... και από εκεί θα αρχίσουν να φεύγουν σε μεγάλους αριθμούς σε τρίτες χώρες***».

Την ίδια στιγμή, η πενιχρή διανομή βοήθειας παρασύρει τους κατοίκους της Γάζας σε περιορισμένες περιοχές στο νότο και στις παράκτιες περιοχές, ενώ το ίδιο επιδιώκεται με βόμβες, ρουκέτες, πυρά αρμάτων μάχης και επιθέσεις με μη επανδρωμένα αεροσκάφη. Από την επανέναρξη των στρατιωτικών επιχειρήσεων στις 18 Μαρτίου, οι ισραηλινές δυνάμεις έχουν εκτοπίσει περίπου 660.000 Παλαιστίνιους, το ένα τρίτο του λαού της Γάζας, και έχουν σκοτώσει περίπου 5.000 - ποσοστό άνω των 50 θανάτων την ημέρα. Σύμφωνα με εκτιμήσεις του ΟΗΕ, το 82,5% της Γάζας είτε έχει ήδη καταληφθεί από τον ισραηλινό στρατό, είτε έχει τεθεί υπό εντολές εκκένωσης και έτσι βρίσκεται σε ζώνες πυρός.

Όσο για τα κροκοδείλια δάκρυα της πολιτισμένης Δύσης και την «καταδίκη» των «υπερβολών», όπως βαπτίζεται η θηριωδία του ισραηλινού κράτους, δεν μπορούν να αλλάξουν την πραγματικότητα της απόλυτης συνυπευθυνότητας και της «ειδικής σχέσης» με το ισραηλινό κράτος.

Στο Ισραήλ, «*εξέχουσες προσωπικότητες*» της αντιπολίτευσης, πρώην πολιτικοί, συνταξιούχοι αρχηγοί ασφαλείας και 1.300 μέλη ισραηλινών πανεπιστημιακών καθηγητών έχουν εκφράσει τις τελευταίες εβδομάδες την απαίτησή τους για τον τερματισμό της σφαγής στη Γάζα. Τον Απρίλιο, περισσότερα από 250 πρώην μέλη και τρεις πρώην ηγέτες της Μοσάντ, της κορυφαίας υπηρεσίας πληροφοριών του Ισραήλ, δημοσίευσαν μια σπάνια ανοιχτή επιστολή ζητώντας την επιστροφή των ομήρων και τον τερματισμό του πολέμου. Στα τέλη Μαΐου, ο πρώην πρωθυπουργός του Ισραήλ Εχούντ Ολμέρτ κατηγόρησε

συνέχεια στη σελ. 5

Τι σχέση μπορεί να έχουν δυο περιπτώσεις «ιατρικού λάθους» με την μαζική δολοφονία στα Τέμπη;

ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΜΕΡΕΣ έχουν έρθει στο προσκήνιο δύο περιπτώσεις λανθασμένων μεταγγίσεων:

Η μια αφορά 62χρονη γυναίκα που υπεβλήθη σε λανθασμένη μετάγγιση αίματος στο Τζάνειο Νοσοκομείο. Το λάθος αυτό προκάλεσε σοβαρές επιπλοκές, με αποτέλεσμα η ασθενής να εισαχθεί στην εντατική σε κρίσιμη κατάσταση, με τις λειτουργίες του οργανισμού της να έχουν απενεργοποιηθεί κατά 80%.

Η δεύτερη περίπτωση αφορά το Νοσοκομείο Ρεθύμνου, όπου τον Σεπτέμβριο του 2024 μια 45χρονη γυναίκα υπεβλήθη, επίσης, σε λανθασμένη μετάγγιση αίματος, κατά τη διάρκεια χειρουργείου για διάτρηση στομάχου, με αποτέλεσμα να εμφανίσει ίκτερο και να εισαχθεί στην εντατική σε εξαιρετικά κρίσιμη κατάσταση. Η οικογένειά της ενημερώθηκε για το λάθος μόνο μετά την έξοδό της από την εντατική, και κατήγγειλε προσπάθεια συγκάλυψης του περιστατικού.

Στην πρώτη περίπτωση την μετάγγιση την έκανε βοηθός νοσηλευτή, που δεν επιτρέπεται ούτε να αγγίξει το αίμα.

Τι σχέση, λοιπόν, μπορεί να έχουν η δολοφονία στα Τέμπη με τα «ιατρικά λάθη»; Η απάντηση είναι, ότι και στις δύο περιπτώσεις τα καθεστωτικά μμε εστιάζουν στο ανθρώπινο λάθος. Από την μια των γιατρών - νοσηλευτών και από την άλλη του σταθμάρχη. Η μετάγγιση έχει αρκετά αυστηρά πρωτόκολλα που φτάνουν ακόμα και δευτερόλεπτα πριν εισαχθεί το αίμα στον οργανισμό του ασθενή, με ανάγνωση του ονοματεπώνυμού του καθώς και της ομάδας αίματός του. Μόνο με θετική ανταπόκριση του ασθενή, εάν είναι σε θέση, προχωράει η διαδικασία της μετάγγισης. Η χαλάρωση των πρωτοκόλλων για μια τόσο σοβαρή διαδικασία αντικατοπτρίζει την υπονόμευση και την υποβάθμιση που δέχεται η δημόσια υγεία από το Κράτος. Σ' αυτό το πλαίσιο, λοιπόν, ένας σταθμάρχης, πιθανότατα βύσμα πολιτικών τοποθετημένος στην θέση, έβαλε ένα τρένο σε λάθος γραμμή, χωρίς να υπάρχουν δικλείδες ασφαλείας, καθώς το Κράτος και οι πολιτικοί διαχειριστές του, για αρκετά χρόνια, έχουν υπονομεύσει και υποβαθμίσει την λειτουργία του, όπου ένα τέτοιο λάθος θα γινόταν αντιληπτό. Οι ίδιοι που μας λιβανίζουν για την τεχνολογική εξέλιξη της Ελλάδας και ότι θα κάνει την ζωή μας πιο εύκολη, αποδοτική και ασφαλέστερη, είναι οι ίδιοι που με την πρώτη «στραβή» ανασύρουν το «πρωτόγονο» και ψάχνουν να αποδώσουν ευθύνες *στην «τελευταία τρύπα του ζουρνά»*, ενώ ο ζουρνάς είναι σκεβρωμένος και δεν μπορεί να παίξει καλύτερα, παρά μόνο φάλτσα.

Το ψάρι βρωμάει απ' το κεφάλι, λέει η λαϊκή παροιμία, αλλά αν είσαι δούλος και φερέφωνο του Κράτους και βαστάζος της εξουσίας, σου φταίει μόνο ένας βοηθός νοσηλευτή, όπως στα Τέμπη ο σταθμάρχης. Όπως η λίγη αλήθεια είναι και αυτή ένα ψέμα, έτσι και η μικρή ευθύνη είναι καθόλου ευθύνη για το Κράτος και τους πολιτικούς διαχειριστές του.

Ανυπόλυτος

Περί ευθιξίας/εκδοχή δεύτερη

CANCELLED
CANCELLED

Η αμφισημία του όρου της ευθιξίας, από τη μια ο ευερέθιστος και από την άλλη ο ευαίσθητος, συναντάται συχνά στην καθημερινότητα μας. Στη δεύτερη εκδοχή του έχει υπερισχύει η χρήση του όρου ως πράξη παραίτησης κάποιου πολιτικού προσώπου, για παράδειγμα. «Παραιτήθηκε για λόγους ευθιξίας», αναφέρουν τα δημοσιεύματα και αναπτύσσουν τους «ευαίσθητους» λόγους παραίτησης των υπουργών, γραμματέων και λοιπών. Τι και αν τις περισσότερες φορές οι παραιτήσεις είναι καθ' υπόδειξη του «ηγέτη». Συνήθως στους λόγους παραίτησης γίνεται παράθεση αιτιών που υποδηλώνουν την ευθιξία του παραιτηθέντα για λόγους αρχής, αξιών, ηθικής φύσεως και λοιπών άλλων στοιχείων. Επιπλέον συχνά γίνεται λόγος, ότι οι άρχοντες σε χώρες του εξωτερικού παραιτούνται συχνότερα για λόγους αρχής και ευθιξίας, απ΄ ό,τι οι ντόπιοι εξουσιαστές. Ότι δηλαδή, οι εγχώριοι είναι πιο «χοντρόπετσοι». Θεωρούμε ότι τα χαρακτηριστικά είναι κοινά σε κάθε εξουσιαστή ανεξαρτήτως φυλής ή φύλου. Η αλαζονεία, η έπαρση, η καταπίεση, η δολιότητα, η διπροσωπία, η εξαπάτηση είναι μόνο μερικά από τα κοινά χαρακτηριστικά των κάθε λογής εξουσιαστών. Αυτό που αλλάζει είναι το διαφορετικό σύστημα κουλτούρας που υπάρχει σε κάθε περιοχή ή χώρα και μπορεί να τροποποιήσει ελαφρώς τον τρόπο δράσης και αντίδρασης των «λειτουργών».

Πρόσφατα, με αφορμή την κρίση στον ΟΠΕΚΕΠΕ και τα τεράστια σκάνδαλα που το συνοδεύουν εδώ και χρόνια, ζητήθηκε επίμονα η παραίτηση του προέδρου του ΟΠΕΚΕΠΕ, από τον υπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης. Ο πρόεδρος, αντιστεκόμενος σθενάρα στις «οχλήσεις» του υπουργού, κρατήθηκε σε «κώμα» για λίγες ημέρες μέχρι που «αποσωληνώθηκε» βίαια από τον υπουργό. Όξω από το σύστημα! Ο πρόεδρος κ. Σαλάτας, είχε λίγους μόνο μήνες αναλάβει την προεδρία του Οργανισμού, και δεν ένιωθε καμία απολύτως ανάγκη να παραιτηθεί, γιατί απλούστατα «δεν είχε κάνει τίποτα» και όπως χαρακτηριστικά δήλωνε: *«Δεν παραιτούμαι γιατί δεν έχω κάνει κάτι για να παραιτηθώ. Εγώ, αν με παραιτήσουν, θα παραιτηθώ, δεν θα κάνω αντάρτικο. Θα φύγω... Εγώ είμαι 70 ετών. Ήρθα να βοηθήσω την χώρα μου, αλλά δεν θα φύγω υπό το βάρος αβάσιμων κατηγοριών»*. Όπως δηλώνει ο ίδιος, σχετικά με συνάντηση που είχε, παρουσία του ΥπΑΑΤ στις Βρυξέλλες με ευρωπαίους αξιωματούχους: *«Εκεί λοιπόν δώσαμε όρκο τιμής ότι αλλάζουμε σελίδα και όλες τις παθογένειες των προηγούμενων ετών να τις λήξουμε και από κει και πέρα να υπάρχει διαφάνεια ώστε να διασώσουμε τον Οργανισμό. Και μας δώσανε λίγο χάρη, λίγο χρόνο να μπορέσουμε να το κάνουμε αυτό. Εμείς τον έλεγχο αυτό* (σημ: της Ευρωπαϊκής Εισαγγελίας) *που ήρθαν εδώ οι αρμόδιοι να κάνουν είναι υπερκαλοδεχούμενος για εμάς. Μάλιστα αυτός ο έλεγχος δεν αφορούσε την δικιά μας διοίκηση. Οπότε ακόμα περισσότερο...»*.

Ο κ. Σαλάτας ζητήθηκε, λοιπόν, να παραιτηθεί όχι επειδή είχε κάποιες ευθύνες στη βραχύβια Διοίκηση του Οργανισμού αλλά, προφανώς, διότι δεν ήταν και τόσο συνεργάσιμος. Αποτελεί μια σπάνια περίπτωση διοικητή δημόσιου οργανισμού που διέθετε την ευθιξία... να μην παραιτηθεί για λόγους αρχής! Παρά τα εβδομήντα του χρόνια και τη μακρά θητεία του στο δικαστικό σώμα, δεν είχε αντιληφθεί ότι αυτός που σε διορίζει σε ξε-διορίζει ανά πάσα στιγμή. Απλά η πρώτη αποτελεί μια τυπική πράξη διορισμού, ενώ η δεύτερη συντελείται σε μορφή αυτό-παραίτησης και μάλιστα με επίκληση λόγων ευθιξίας και αρχών!

Κάπως έτσι, παραιτήθηκαν τέσσερα κυβερνητικά στελέχη, μεταξύ αυτών και ο πολλά βαρύς Μ. Βορίδης, τις τελευταίες ημέρες του Ιούνη, αφού πρώτα δημοσιοποιήθηκαν οι συνομιλίες τους αναφορικά με την ευρωπαϊκή εισαγγελική έρευνα για τον ΟΠΕΚΕΠΕ. Σε αυτές τις συνομιλίες καταγράφονται τα ρουσφέτια των βουλευτών προς στελέχη του Οργανισμού, η προνομιακή μεταχείριση που είχαν αγρότες-κτηνοτρόφοι από την Κρήτη τα τελευταία χρόνια, το αλισβερίσι σε όλη τη πυραμίδα, από τη βάση μέχρι την κορυφή της. Όπως έχουμε αναφέρει και στο παρελθόν, μέχρι και τα χρήματα για τις πλημμύρες της Θεσσαλίας κατέληξαν σε «πελάτες» του Αυγενάκη στην Κρήτη. Εν τω μεταξύ, στη γενικότερη θολούρα του σκανδάλου του ΟΠΕΚΕΠΕ, προβάλλεται η είδηση ότι 415 εκ. ευρώ είναι το πρόστιμο της ΕΕ προς το ελληνικό κράτος γι' αυτές τις παρατυπίες. Μέγα λάθος. Το πρόστιμο για την διεξάγουσα αυτή την περίοδο έρευνα δεν έχει ανακοινωθεί ακόμη. Το παραπάνω πρόστιμο αφορά αποκλειστικά πολύχρονες δυσλειτουργίες του ΟΠΕΚΕΠΕ για ελέγχους και διασταυρώσεις. Όπως καταγράφεται και στις συνομιλίες, παρ' ότι ήξεραν ότι θα φάει «πρόστιμο» το ελληνικό κράτος, με επιμονή επιδίωκαν να συνεχιστεί το «πάρτι» εκατομμυρίων για κάποιους. Η «πάρτη» τους και μόνο. Και είναι τέτοια η ευαισθησία(!) τους που επικαλέστηκαν και αυτοί την «πολιτική ευθιξία» τους! Βρε ουστ!

Άλλωστε, εάν διέθεταν έστω και ελάχιστο ίχνος αξιοπρέπειας και ευθιξίας θα επιθυμούσαν να εξουσιάζουν;

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

συνέχεια από τη σελ. 3

δημόσια την ισραηλινή κυβέρνηση ότι διέπραξε εγκλήματα πολέμου στη Γάζα. Και τον Ιούνιο, λίγες μέρες πριν από την έναρξη της εκστρατείας στο Ιράν, περισσότερα από 40 μέλη των στρατιωτικών υπηρεσιών πληροφοριών του Ισραήλ υπέγραψαν μια επιστολή, που χαρακτήριζε τις ενέργειες της κυβέρνησης στον πόλεμο «σαφώς παράνομες». Αυτές τις εσωτερικές αντιθέσεις, εκτός των άλλων, ήρθε να αντιμετωπίσει η επίθεση στο Ιράν, γεγονός που εκφράστηκε και με τις δηλώσεις του Γιαΐρ Γκολάν, επικεφαλής του Δημοκρατικού Κόμματος, μιας συγχώνευσης των σιωνιστικών αριστερών κομμάτων Meretz και Labor, σύμφωνα με τον οποίο, «***ένας ισχυρός λαός, ένας αποφασισμένος στρατός και ένα ανθεκτικό εσωτερικό μέτωπο. Έτσι κερδίζαμε πάντα και έτσι θα κερδίσουμε και σήμερα***».

Οι βιβλικές φαντασιώσεις για ένα μεγάλο Ισραήλ που εξολοθρεύει τους εχθρούς του φάνηκαν όμως να σκοντάφτουν, καθώς οι εικόνες των βομβαρδισμένων κτιρίων από τους ιρανικούς πυραύλους στη Ραμάτ Γκαν, τη Ρισόν Λε Ζιόν, το Μπατ Γιαμ, το Τελ Αβίβ και την Τάμρα (μια αραβική πόλη στη Γαλιλαία) ήταν συγκλονιστικές και παρόμοιες με αυτές που έχουμε συνηθίσει να βλέπουμε από τη Γάζα: απανθρακωμένοι σκελετοί από σκυρόδεμα, σύννεφα σκόνης, δρόμοι θαμμένοι στα ερείπια και τη στάχτη, παιδικά παιχνίδια που κρατούσαν σφιχτά οι διασώστες.

Η ***νέα παγκόσμια τάξη*** χαράσσεται με μια πολεμική «κρίση» κατασκευασμένη για να διαρκέσει πολλά χρόνια, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τις δυτικές κοινωνίες, που απροκάλυπτα σχεδιάζεται να μπουν στον γύψο εν' όψει της κλιμάκωσης της «μεγάλης αναμέτρησης» της Δύσης με το ρωσικό κράτος και τους BRICS (Brazil, Russia, India, China, and South Africa) και του ονομαζόμενου ***πολέμου των 12 ημερών*** ανάμεσα στο ισραηλινό και το ιρανικό κράτος.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΔΙΑΔΡΟΜΗ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
ΧΡΟΝΟΣ 24ος, Φύλλο 261
Ιούλιος - Αύγουστος 2025
ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 3265 1740
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος
Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 30 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 40 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Τράπεζα Πειραιώς)
IBAN: GR77 0172 0260 0050 2601 4503 410
bic: PIRBGRAA
Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:
Παναγιώτη Ι. Λιόλιο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82
Για ηλεκτρονική επικοινωνία:
diadromi@anarchy.gr

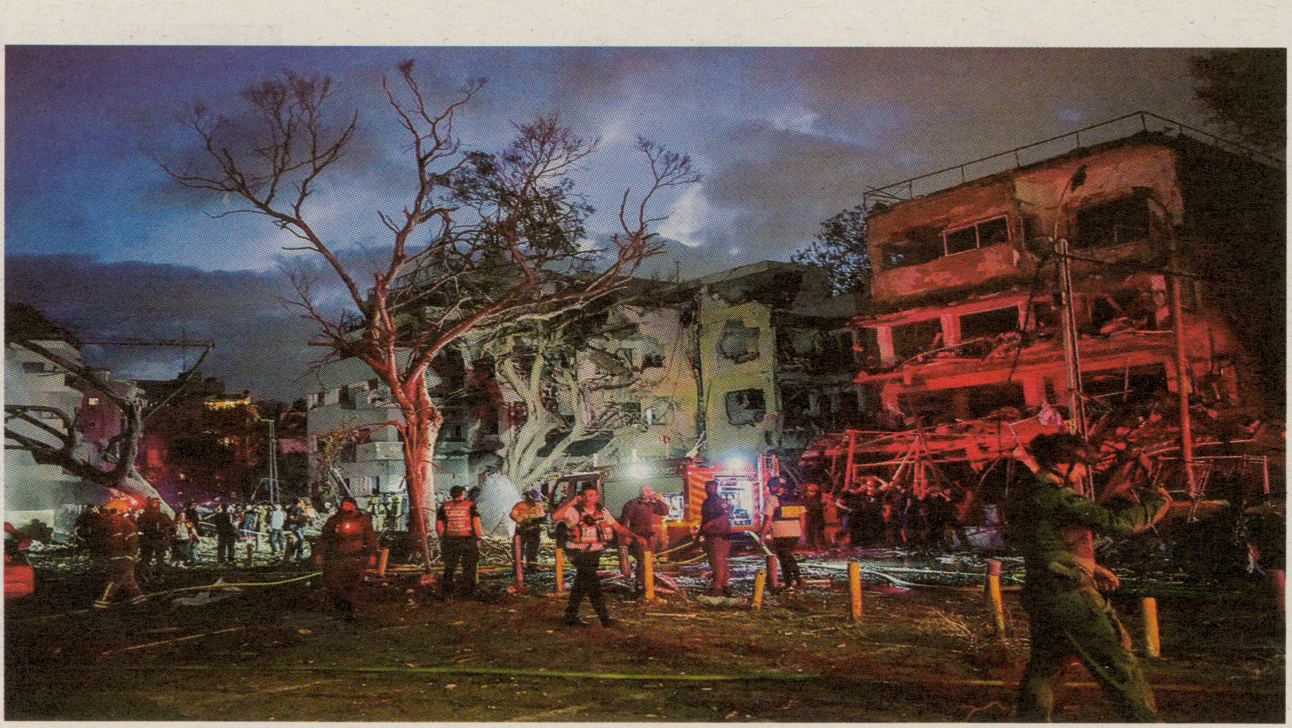

Ισραηλινές δυνάμεις ασφαλείας και διάσωσης στο σημείο μιας ιρανικής επίθεσης με βαλλιστικό πύραυλο στο Τελ Αβίβ, 17 Ιουνίου 2025. (Avshalom Sassoni/Flash90)

Θα το επαναλάβουμε.

Δεν υπάρχει ίχνος δισταγμού εκ μέρους τους εν' όψει της «***ιστορικής ευκαιρίας αναδιάταξης***» της Μέσης Ανατολής, όπως αποδεικνύεται από το βομβαρδισμό των πυρηνικών εγκαταστάσεων του ιρανικού κράτους με πρόσχημα το πυρηνικό του πρόγραμμα και παρά τις προειδοποιήσεις της *Διεθνούς Υπηρεσίας Ατομικής Ενέργειας* (ΔΟΑΕ) η οποία ανακοίνωσε ότι «*εντόπισε νέα στοιχεία για άμεσα πλήγματα στους υπόγειους χώρους*» του πυρηνικού σταθμού του Νατάνζ στο Ιράν, μετά τις ισραηλινές επιθέσεις. Συγκεκριμένα το πυρηνικό ερευνητικό κέντρο του Ισφαχάν, το εργοστάσιο εμπλουτισμού καυσίμων Νατάνζ και τα σχετικά κτίρια, καθώς και το εργοστάσιο εμπλουτισμού καυσίμων Φορντόου –οι τρεις κύριες πυρηνικές εγκαταστάσεις του Ιράν– υπέστησαν σοβαρές ζημιές, ενώ επίσης δολοφονήθηκαν δώδεκα ιρανοί επιστήμονες.

Θα σημειώσουμε, επίσης, πως η «υπόθεση» και ο ισχυρισμός του Ισραηλινού πρωθυπουργού, ότι η Τεχεράνη επιδιώκει να κατασκευάσει πυρηνική βόμβα, έχουν απορριφθεί επανειλημμένα από αξιωματούχους των αμερικανικών υπηρεσιών πληροφοριών, οι οποίοι δεν αποδέχονται αυτόν τον ισχυρισμό και τονίζουν ότι δεν υπάρχουν στοιχεία ότι ο Ιρανός ηγέτης έχει αποφασίσει να κατασκευάσει πυρηνικά όπλα. Άλλωστε, πλήθος δημοσιευμάτων ήδη από τον Μάρτιο κατηγορηματικά ανέφεραν ότι το Ισραήλ αναμενόταν να αντιταχθεί σε οποιαδήποτε συμφωνία με το Ιράν, ακόμη και σε μια συμφωνία που θα το αποστασιοποιούσε από την επιλογή παραγωγής πυρηνικών όπλων, καθώς η στόχευση ήταν η ανατροπή του ιρανικού καθεστώτος. Κατά τη διάρκεια της θητείας του Μπαράκ Ομπάμα, οι ΗΠΑ υπέγραψαν μια πυρηνική συμφωνία με το Ιράν, η οποία ονομάζεται Κοινό Ολοκληρωμένο Σχέδιο Δράσης (JCPOA). Ωστόσο, οι ΗΠΑ αποσύρθηκαν από αυτήν το 2018, κατά τη διάρκεια της πρώτης θητείας του Τραμπ ως προέδρου, εν μέσω πιέσεων από το ισραηλινό λόμπι στις ΗΠΑ.

Σύμφωνα με τον Richard Nephew (ερευνητής στο Πανεπιστήμιο Columbia και πρώην ειδικός απεσταλμένος για το Ιράν κατά τη διάρκεια της κυβέρνησης Μπάιντεν, επίσης μέλους του Συμβουλίου Εθνικής Ασφαλείας και στο Υπουργείο Εξωτερικών κατά τη διάρκεια της κυβέρνησης Ομπάμα), δεν πρόκειται για το «***τέλος της ιστορίας***», καθώς «ό,τι και να συμβεί στη συνέχεια, ο κόσμος εισέρχεται σε μια πολύ αβέβαιη και επικίνδυνη φάση όσον αφορά το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν οι κίνδυνοι παραμένουν υπαρκτοί». Όπως ισχυρίζεται, οι ισραηλινές και αμερικανικές επιθέσεις έπληξαν τις πυρηνικές φιλοδοξίες του Ιράν, τουλάχιστον βραχυπρόθεσμα και ως εκ τούτου οι Αμερικανοί υπεύθυνοι χάραξης πολιτικής πρέπει να είναι προετοιμασμένοι για μια κατάσταση στην οποία το Ιράν μπορεί και πράγματι σπεύδει να αποκτήσει ένα όπλο. (26-6-2025 Foreign Affairs, ***Πέτυχαν οι επιθέσεις στο Ιράν; Το Ισραήλ και η Αμερική αγόρασαν χρόνο, αλλά θα πληρώσουν με άλλους τρόπους***).

Μ' άλλα λόγια, ο «πόλεμος των 12 ημερών» αποτέλεσε εν τέλει μια πρόσκαιρη διαχείριση της σύγκρουσης, η οποία το μόνο βέβαιο είναι ότι στην συνέχεια αφήνει σε ακόμη χειρότερη κατάσταση το παλαιστινιακό ζήτημα.

Είναι δύσκολο, λοιπόν, χωρίς αμφιβολία, να κατανοήσει κάποιος, έστω υποτυπωδώς, την κατάσταση στην φλεγόμενη Μέση ανατολή μετά την 7η Οκτωβρίου 2023, εφ' όσον απομονώνει είτε το παλαιστινιακό «ζήτημα» είτε τον ***πόλεμο Ισραήλ-Ιράν***, από την σφοδρή αναμέτρηση η οποία μαίνεται για την διευθέτηση των νέων παγκόσμιων κυριαρχικών συσχετισμών. Μην ξεχνάμε, ότι η αντιμετώπιση της εμφάνισης του κορωναϊού χαρακτηρίστηκε παγκόσμιο πολεμικό γεγονός, με τον επικεφαλής του Παγκόσμιου Οικονομικού φόρουμ Κλάους Σβάμπ, να δηλώνει, ότι «***Το γενικότερο ζήτημα είναι απλώς αυτό: καλώς ή κακώς, οι πιθανότητες για αλλαγή και για μια νέα τάξη πραγμάτων είναι πλέον απεριόριστες, μόνο η φαντασία μας μπορεί να βάλει φραγμό***».

Μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001, η κυβέρνηση Μπους χαράζει αυστηρά ηθικά όρια: τα κράτη αλλά και οι κοινωνίες είτε ήταν με το μέρος τους είτε εναντίον τους, με αποτέλεσμα οποιαδήποτε εσωτερική διαφωνία, ακόμα και μια χλιαρή αμφισβήτηση της στρατιωτικής δράσης πολύ συχνά παρουσιάστηκε ως συμπάθεια προς τον «εχθρό».

Δεν θα κουραστούμε, λοιπόν, να επαναλαμβάνουμε, ότι οι πολεμικές κοινωνίες θα παραμείνουν ως τέτοιες επ' αόριστον, εν' όσω εξελίσσεται η παγκοσμιοποιημένη «νέα κανονικότητα» αλληλοδιαδεχόμενων και αλληλοσυμπλεκόμενων συστημικών «κρίσεων», υγειονομικών, ενεργειακών, πληθωριστικών, επισιτιστικών, πολεμικών και περιβαλλοντικών. Και φυσικά, το γεγονός αυτό δεν αναιρεί παρά επιβεβαιώνει είτε τον «μοντέρνο εθνικισμό» της «νέας δεξιάς», που επικεντρώνεται στην «εθνική αυτοπραγμάτωση του λαού» και την «εθνική προτεραιότητα», είτε τον επικαιροποιημένο εθνικισμό της αριστεράς.

Ουδεμία διαφορά. Μόνο στο περιτύλιγμα…

Συσπείρωση Αναρχικών

«Αγώνες Πείνας»:

Μέσα στις παγίδες θανάτου της «βοήθειας» του Ισραήλ για τους εξαθλιωμένους κατοίκους της Γάζας

Παλαιστίνιοι λαμβάνουν γεύματα από εθελοντές στην πόλη της Γάζας, στις 11 Ιουνίου 2025. (Ali Hassan/Flash90)

Η *ΛΩΡΙΔΑ ΤΗΣ ΓΑΖΑΣ* έχει αφήσει την θέση της σε ατελείωτα ερείπια με την τοξική σκόνη να καλύπτει τα πάντα, όπου ακόμα και η λέξη δυστοπία αδυνατεί να περιγράψει τον εφιάλτη, με τον αριθμό των νεκρών να μην μπορεί να υπολογισθεί, αφού καθημερινά ξεθάβονται εκατοντάδες σωροί, με χιλιάδες ακρωτηριασμένα παιδιά να περιφέρονται στους δρόμους. Πεινασμένοι κάτοικοι καίνε βιβλία και σκουπίδια για να μαγειρέψουν, – περπατούν για ώρες ή κατευθύνονται με γαϊδουράκια στα σημεία διανομής τροφίμων μέσα από ενεργές στρατιωτικές ζώνες.

Παρ' όλα αυτά, οι κτηνωδίες του ισραηλινού κράτους συνεχίζονται με αμείωτο ρυθμό.

Ο ισραηλινός στρατός εξαπολύει αεροπορικές επιδρομές σε κατοικημένες συνοικίες στη Γάζα, τις οποίες δήθεν θεωρεί εκκενωμένες, παρά το γεγονός ότι στην πραγματικότητα γνωρίζει πως πολλά από τα σπίτια που βομβαρδίστηκαν ήταν γεμάτα με γυναίκες, ορφανά παιδιά, ηλικιωμένους ή ανάπηρους που δεν μπορούσαν ή δεν ήθελαν να φύγουν. Η δυστοπία μεγαλώνει, καθώς ο χαρακτηρισμός από τον ισραηλινό στρατό, μιας συγκεκριμένης γειτονιάς ως «πράσινης» ή «εκκαθαρισμένης» από κατοίκους, βασίζεται σε μια πρόχειρη αλγοριθμική ανάλυση των προτύπων χρήσης τηλεφώνου σε μια ευρεία περιοχή…

Μετά από δύο μήνες, χωρίς να εισέλθει ούτε μια σταγόνα τροφίμων, φαρμάκων ή καυσίμων στη Γάζα, από τα τέλη Μαΐου επιτρέπεται η διανομή μικρής ποσότητας λευκού αλευριού και κονσερβοποιημένων προϊόντων σε επιλεγμένα σημεία, όπου δεκάδες χιλιάδες συγκεντρώνονται, μερικές φορές αρκετές μέρες νωρίτερα, για να «επιδοθούν» σε αυτό που οι ίδιοι έχουν ονομάσει «Αγώνες Πείνας». Από τις 27 Μαΐου, πάνω από 500 Παλαιστίνιοι έχουν δολοφονηθεί και πάνω από 3.000 έχουν τραυματιστεί ενώ περιμένουν «βοήθεια», σύμφωνα με τον εκπρόσωπο της Πολιτικής Άμυνας της Γάζας, Μαχμούντ Μπασέλ. Η πιο αιματηρή επίθεση εναντίον αιτούντων ανθρωπιστικής βοήθειας σημειώθηκε στις 17 Ιουνίου, όταν οι ισραηλινές δυνάμεις χτύπησαν με οβίδες αρμάτων μάχης, πολυβόλα και μη επανδρωμένα αεροσκάφη εναντίον ενός πλήθους Παλαιστινίων στο Χαν Γιουνίς, σκοτώνοντας 70, και τραυματίζοντας και διαμελίζοντας εκατοντάδες.

Στο σημείο ελέγχου απελπισμένοι άνθρωποι σπεύδουν καθημερινά φρουρούμενοι από βαριά οπλισμένους ιδιώτες εργολάβους, οι οποίοι φορώντας σκούρα γυαλιά ηλίου και αλεξίσφαιρα γιλέκα με την αμερικανική σημαία, ακουστικά πίσω από τα αυτιά τους, τους σημαδεύουν διαρκώς με τα όπλα τους. Στην συνέχεια κατευθύνονται στο σημείο όπου την διανομή έχει αναλάβει το υποστηριζόμενο από τις ΗΠΑ «Ανθρωπιστικό Ίδρυμα για τη Γάζα» (GHF).

Ένας Παλαιστίνιος τραυματισμένος, καθώς εκατοντάδες άλλοι περπατούν κατά μήκος της οδού Al-Rashid κουβαλώντας σακούλες με αλεύρι, αφού φορτηγά με ανθρωπιστική βοήθεια εισήλθαν στην περιοχή Zikim στη βόρεια πόλη της Γάζας, στις 17 Ιουνίου 2025. Αρκετοί από όσους ζητούσαν βοήθεια δέχτηκαν πυρά από ισραηλινές δυνάμεις. (Yousef Zaanoun/Activestills)

Όπως περιγράφουν στο +972 magazine, ***«Για να αποφύγουν το ποδοπάτημα ή την επίθεση, οι άνθρωποι κρατούσαν μαχαίρια ή κινούνταν σε συντονισμένες ομάδες. Μόλις άρπαζες ένα κουτί, το άδειαζες στην τσάντα σου και έφευγες. Αν σταματούσες, σε λήστευαν ή σε συνέθλιβαν*** **[…]** Δύο κιλά φακές, λίγα ζυμαρικά, αλάτι, αλεύρι, λάδι, μερικά κονσερβοποιημένα φασόλια […] Άξιζε τον κόπο; ***Οι σφαίρες, τα σώματα, το να σέρνεσαι μέσα στον θάνατο; Μέχρι εδώ έχουμε πέσει, ζητιανεύοντας για επιβίωση μπροστά στην κάννη ενός όπλου. Μοιάζαμε με ζώα που περίμεναν να ανοίξει η ταΐστρα σε έναν αχυρώνα χωρίς ηθική ή συμπόνια»,*** *συνέχισε.* ***Η πείνα μας έχει οδηγήσει να αναζητούμε τροφή από τα χέρια του εχθρού μας –τροφή τυλιγμένη στην ταπείνωση και την ντροπή– ενώ κάποτε ζούσαμε με αξιοπρέπεια».***

Το ισραηλινό κράτος αντικατέστησε τα εκατοντάδες κέντρα διανομής τροφίμων που λειτουργούσαν σε όλη τη Λωρίδα της Γάζας από διεθνείς οργανισμούς (απελαύνοντας τις ενοχλητικές ομάδες βοήθειας), με τέσσερα μόνον κέντρα για πάνω από δύο εκατομμύρια ανθρώπους. Η τοποθεσία των τεσσάρων κέντρων δεν είναι λιγότερο σημαντική, καθώς το ένα βρίσκεται στο κεντρικό τμήμα της Λωρίδας κατά μήκος του Διαδρόμου Netzarim και τρία στα νότια, δυτικά της Ράφα, με αποτέλεσμα χιλιάδες άνθρωποι να αναγκάζονται να περπατούν πολλές ώρες για να προμηθευθούν λίγο αλεύρι. Μια γρήγορη ματιά στον χάρτη είναι αρκετή για να καταλάβει κάποιος τον λόγο, ο οποίος φυσικά δεν συνδέεται με τις πραγματικές ανάγκες του πληθυσμού. Ο πραγματικός στόχος είναι να προωθηθεί η ***«μετακίνηση του πληθυσμού»*** προς τα νότια, ιδανικά στις «ζώνες συγκέντρωσης».

Ήδη από τις 11 Μαΐου, ο Μπενιαμίν Νετανιάχου φέρεται να δήλωσε σε μυστική συνεδρίαση της Επιτροπής Εξωτερικών

«Αγώνες Πείνας»: Μέσα στις παγίδες θανάτου της «βοήθειας» του Ισραήλ για τους εξαθλιωμένους κατοίκους της Γάζας

Υποθέσεων και Άμυνας, ότι ***«η λήψη βοήθειας θα εξαρτηθεί από το αν οι κάτοικοι της Γάζας δεν θα επιστρέψουν στα μέρη από τα οποία ήρθαν στους τόπους διανομής της βοήθειας».*** Η υποκείμενη λογική αυτής της πολιτικής επιβεβαιώθηκε από τη Δρ. Τάμι Κάνερ, δικηγόρο και διευθύντρια του Προγράμματος Δικαίου και Εθνικής Ασφάλειας στο Ινστιτούτο Μελετών Εθνικής Ασφάλειας (INSS), ένα think tank με στενούς δεσμούς με τον ισραηλινό στρατό.

Θα σημειώσουμε, ότι ήδη από τον προηγούμενο Νοέμβρη ο Νετανιάχου, σύμφωνα με «διαρροές» σε ισραηλινά μέσα, όπως οι Times of Israel, δήλωσε στους νομοθέτες κατά τη διάρκεια της κεκλεισμένων των θυρών κατάθεσής του ενώπιον της Επιτροπής Εξωτερικών Υποθέσεων και Άμυνας της Κνεσέτ, ότι το Ισραήλ ***«καταστρέφει όλο και περισσότερα σπίτια [στη Γάζα και οι Παλαιστίνιοι αντίστοιχα] δεν έχουν πού να επιστρέψουν. Το μόνο προφανές αποτέλεσμα θα είναι οι κάτοικοι της Γάζας να επιλέξουν να μεταναστεύσουν εκτός της Λωρίδας […] αλλά το κύριο πρόβλημά μας είναι να βρούμε χώρες να τους δεχτούν».***

Εάν το Ισραήλ καταφέρει να εξαναγκάσει τον άμαχο πληθυσμό στις ζώνες οι οποίες σημειώνονται σε χάρτη που δημοσίευσε η ισραηλινή εφημερίδα Haaretz, πάνω από 2 εκατομμύρια κάτοικοι της Γάζας θα στριμωχτούν σε μόλις το 40% της Λωρίδας. Η προκύπτουσα πυκνότητα θα φτάσει περίπου τους 15.000 ανθρώπους ανά τετραγωνικό χιλιόμετρο, οι οποίοι θα διαμένουν σε μια πραγματική κόλαση, σ' ένα καμένο τοπίο, απογυμνωμένο από υποδομές. Οι Ισραηλινοί αξιωματούχοι αναφέρονται σε αυτές ως ***«ζώνες συγκέντρωσης»***, αλλά το περιορισμένο μέγεθός τους, η απαγόρευση εξόδου από αυτές και η σχεδόν πλήρης απουσία υποδομών ή μέσων επιβίωσης, δεν αφήνει αμφιβολίες ότι ***αποτελούν στρατόπεδα συγκέντρωσης***.

Παράλληλα, τους τελευταίους μήνες οι ισραηλινές δυνάμεις και οι έποικοι έχουν εντείνει τις προσπάθειές τους για την εκδίωξη περίπου 2.500 Παλαιστινίων οι οποίοι ζουν σε ένα σύμπλεγμα χωριών στη νότια περιοχή της ***Δυτικής Όχθης, Masafer Yatta.*** Το Masafer Yatta είναι μια αγροτική περιοχή στην κατεχόμενη Δυτική Όχθη, στην περιοχή των Νότιων Λόφων της Χεβρώνας. Βρίσκεται στην «Περιοχή C» και είναι υπό πλήρη ισραηλινό στρατιωτικό και πολιτικό έλεγχο. Υπάρχουν 20 μικρά παλαιστινιακά χωριά σε αυτήν την περιοχή, με αρχαίες σπηλιές χτισμένες στο βράχο, δίπλα σε νεότερα σπίτια που χτίστηκαν τις τελευταίες δεκαετίες, καθώς οι κοινότητες έχουν μεγαλώσει. Στις αρχές Μαΐου, όταν ο στρατός ισοπέδωσε το μεγαλύτερο μέρος του Khilet Al-Dabe', πραγματοποίησε την μεγαλύτερη κατεδάφιση στην περιοχή μέχρι σήμερα, για να ακολουθήσει μια νέα στρατιωτική οδηγία που απειλεί να επιταχύνει την καταστροφή δώδεκα ακόμη χωριών.

Καθώς ξεκίνησε ο «πόλεμος των 12 ημερών» με το Ιράν, οι Παλαιστίνιοι στη Δυτική Όχθη διαπίστωσαν ότι ο ισραηλινός στρατός τούς είχε θέσει σε καραντίνα.

Τα κλεισίματα και τα σημεία ελέγχου τα οποία αποτελούν τον κανόνα στα κατεχόμενα εδάφη εδώ και δεκαετίες, έγιναν ακόμη περισσότερα και ασφυκτικότερα μετά την 7η Οκτωβρίου 2023, με αποτέλεσμα σχεδόν κάθε χωριό να έχει μια πύλη. Αλλά μετά την επίθεση στο Ιράν, ο στρατός απέκλεισε πόλεις και κωμοπόλεις με σιδερένιες πύλες, κλείνοντας σημεία ελέγχου μεταξύ της Δυτικής Όχθης και της Ιερουσαλήμ και κλείνοντας το συνοριακό πέρασμα Άλενμπι με την Ιορδανία.

Επιπλέον, το ισραηλινό κράτος στηρίζει ανοικτά «πολιτοφυλακές» όπως οι «Λαϊκές Δυνάμεις» (al-Quwat al-Shaabiya) που δραστηριοποιούνται στην Ράφα στη νότια Λωρίδα της Γάζας και των οποίων ηγείται ο περιβόητος Γιασέρ Αμπού Σαμπάμπ, βεδουινικής καταγωγής από τη Ράφα, φυλακισμένος στο παρελθόν από την Χαμάς με την κατηγορία της διακίνησης ναρκωτικών. Συμμορίες όπως αυτή του Σαμπάμπ επιδίδονται με την ισραηλινή κάλυψη σε λεηλασίες επισιτιστικής βοήθειας για να την πουλήσουν στην συνέχεια σε αστρονομικές τιμές μαύρης αγοράς.

Σύμφωνα και με δημοσιεύματα της Haaretz, ήδη από τον Νοέμβριο του 2024, ο ισραηλινός στρατός επιτρέπει σε συμμορίες στη Γάζα να λεηλατούν φορτηγά βοήθειας και να αποσπούν αμοιβές προστασίας από τους οδηγούς: *«ένοπλες φατρίες στην περιοχή της Ράφα εμποδίζουν την είσοδο φορτηγών από το Ισραήλ στη Γάζα, με αποτέλεσμα ορισμένες οργανώσεις να αποφεύγουν την αποστολή ανθρωπιστικής βοήθειας που είναι απεγνωσμένα απαραίτητη. Αυτά τα περιστατικά συμβαίνουν σε μια περιοχή που βρίσκεται υπό τον πλήρη έλεγχο των Ισραηλινών Αμυντικών Δυνάμεων, με τον στρατό να απέχει από κάθε δράση».*

Σύμφωνα με άρθρο του +972 Magazine, ***έχει αναδυθεί ένα δίκτυο που συνδέει τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, τις ισραηλινές μυστικές υπηρεσίες και μερικούς από τους πιο διαβόητους ηγέτες συμμοριών της Γάζας***, συμπεριλαμβανομένων των Αμπού Σαμπάμπ και των στενών συνεργατών του Γασάν αλ-Ντουχίν, Μπακρ αλ-Ουακίλι και Εσάμ Σολιμάν Ναμπαχίν –ενός πρώην συνεργάτη του ISIS που επανεμφανίστηκε στη Ράφα υπό ισραηλινή προστασία. Ο Ναμπαχίν εμπλέκεται σε έρευνα της Χαμάς το 2015 για βομβιστικές επιθέσεις που στόχευαν διοικητές των Ταξιαρχιών Κασάμ, προτού διαφύγει στο Σινά, όπου εντάχθηκε στον ISIS και συμμετείχε σε επιθέσεις εναντίον αιγυπτιακών δυνάμεων και αμάχων (βλ. 12-6-2025, ***Πώς το Ισραήλ μηχανεύεται την κοινωνική κατάρρευση της Γάζας***). Μ' άλλα λόγια, το ισραηλινό κράτος επαναχρησιμοποιεί μέλη του ISIS, δολοφόνους και εμπόρους ναρκωτικών, ενώ ο ίδιος ο Νετανιάχου, αναλαμβάνοντας προσωπικά την «ευθύνη» για το «σκάνδαλο», δήλωσε χαρακτηριστικά: *«Τι πρόβλημα υπάρχει σε αυτό; Σώζει μόνο τις ζωές των στρατιωτών του Ισραηλινού στρατού».*

Δεν είναι η πρώτη φορά που η εξουσιαστική φρενίτιδα που παρακινείται και παρακινεί για μια αέναη επίδειξη συντριπτικής στρατιωτικής ισχύος**, ωθεί στην **πεποίθηση ότι η ιστορία έχει φθάσει στον προορισμό της και μάλιστα μέσω θεϊκής καθοδήγησης. Τα ισραηλινά «επιτεύγματα» στην τεχνητή νοημοσύνη, τις κυβερνοεπιθέσεις, τις εκρήξεις τηλεειδοποιητών, τις δολοφονίες «ακριβείας», τη μαζική σφαγή, την ταπείνωση και την εξαθλίωση των αμάχων μόνον την ασφάλεια του ισραηλινού κράτους δεν πρόκειται να εξασφαλίσουν. Αντίθετα, τα χρόνια που θα ακολουθήσουν, θα αποδείξουν, όπως και στο παρελθόν, ότι τα αυστηρά τακτοποιημένα σχέδια που αφορούν την λεγόμενη νέα Μέση Ανατολή θα αποδειχθούν, απλά, κουρελόχαρτα. Οι ποταμοί αίματος και η βαθιά ριζωμένη επιθυμία για εκδίκηση θα οδηγήσουν με τραγικό τρόπο εκ νέου στην επίγνωση, ότι «ασφαλείς ακτές» δεν μπορούν να υπάρχουν στο «τέλος» αυτού του «δρόμου».

Γιατί το σκοτάδι και η απόλυτη απελπισία δεν μπορεί να αποτελεί τον μοναδικό ορίζοντα για κανέναν άνθρωπο, για καμία κοινότητα, και για κανένα λόγο…

Συσπείρωση Αναρχικών

Συμμορίες υπό την ισραηλινή προστασία «ασφαλίζουν» φορτηγά φορτωμένα με ανθρωπιστική βοήθεια τα οποία εισέρχονται στη Γάζα μέσω του ισραηλινού περάσματος Kerem Shalom, στον δρόμο Salah al-Din ανατολικά του Khan Younis, στη νότια Λωρίδα της Γάζας, στις 19 Ιανουαρίου 2025. (Abed Rahim Khatib/Flash90)

«Το κυριαρχικό αφήγημα της πυρηνικής ενέργειας ως «καθαρής» και «ασφαλούς» μορφής ενέργειας, με πρόσχημα την κλιματική αλλαγή – Η θέση της στην ενεργειακή ατζέντα του ελληνικού κράτους – Η επαναφορά της πυρηνικής απειλής στο πλαίσιο των εξελισσόμενων ενδοκυριαρχικών ανταγωνισμών.»

Το παρακάτω κείμενο αποτελεί μέρος της εισήγησης που αφορά στην εκδήλωση-συζήτηση η οποία πραγματοποιήθηκε τον Μάιο του 2025 στην κατάληψη Αγρός, για τα 16 χρόνια λειτουργίας του εγχειρήματος, με τίτλο:

«Το κυριαρχικό αφήγημα
της πυρηνικής ενέργειας ως «καθαρής»
και «ασφαλούς» μορφής ενέργειας,
με πρόσχημα την κλιματική αλλαγή
- Η θέση της στην ενεργειακή ατζέντα
του ελληνικού κράτους
- Η επαναφορά της πυρηνικής απειλής
στο πλαίσιο των εξελισσόμενων
ενδοκυριαρχικών ανταγωνισμών.»

Πυρηνικά και πόλεμος

Τον Αύγουστο του 1945 ο κόσμος εισήλθε στην πυρηνική εποχή μέσα από την κόλαση της Χιροσίμα, ενώ από τότε βρέθηκε αρκετές φορές να απειλείται με ολική καταστροφή, καθώς μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο ακολούθησε ο ψυχρός πόλεμος. Τα πυρηνικά όπλα βρίσκονταν στον πυρήνα του ψυχρού πολέμου. Για πολλές δεκαετίες, μέχρι και τη διάλυση της ΕΣΣΔ, η παγκόσμια «ειρήνη» χτιζόταν πάνω στις απειλές για πυρηνική σύγκρουση που εκτόξευαν εκατέρωθεν ΗΠΑ και Ρωσία, και τον διαρκή εξοπλισμό των κρατών - συμμάχων τους. Η ειρήνη όμως των κυρίαρχων, αποτελεί την άλλη όψη του πολέμου, καθώς η απαιτούμενη προεργασία για τον «μη πόλεμο» συνοδεύεται πάντα από ενίσχυση της στρατιωτικοποίησης των εμπλεκόμενων κρατών, τη διαρκή αναβάθμιση των εξοπλιστικών τους συστημάτων και ένα μιλιταριστικό καθεστώς που εγκαθιδρύεται και στοχεύει σε κάθε πτυχή της ζωής.

Στην παρούσα συγκυρία, ο ενδοκυριαρχικός πόλεμος που διεξάγεται στην Ουκρανία από τον Φλεβάρη του 2022 έχει επαναφέρει το φάντασμα του «ψυχρού πολέμου» πάνω από την Ευρώπη, μαζί με την όξυνση του εθνικισμού και του μιλιταρισμού. *«Η Ευρώπη οφείλει να ενισχύσει τις αμυντικές της ικανότητες και να περάσει σε λειτουργία «οικονομίας πολέμου» απέναντι στην απειλή που θέτει η Ρωσία».*

(Σαρλ Μισέλ, πρόεδρος ευρωπαϊκού συμβουλίου, 19/3/24).

Και αν ο πόλεμος είναι η «υγεία» του κράτους και του κεφαλαίου, η πυρηνική απειλή αποτελεί την κερκόπορτα για τον σύγχρονο ολοκληρωτισμό. Μετά από δεκαετίες προσπαθειών πυρηνικού αφοπλισμού, πολλά κράτη σήμερα εξοπλίζονται με πυρηνικές κεφαλές, πυραύλους μεγάλου βεληνεκούς, πλοία, υποβρύχια και αεροσκάφη, με τη Ρωσία να διαθέτει 5.977 πυρηνικές κεφαλές (εκ των οποίων οι 1.588 ανεπτυγμένες) και τις ΗΠΑ 5.428 κεφαλές (εκ των οποίων οι 1.644 ανεπτυγμένες). Από δημοσιοποιημένα στοιχεία, η Κίνα διαθέτει 350 πυρηνικές κεφαλές, η Γαλλία 290, η Βρετανία 225, το Πακιστάν 165, η Ινδία 160 και η Βόρεια Κορέα 40, ενώ νατοϊκά κράτη φιλοξενούν βάσεις και πυρηνικά όπλα των ΗΠΑ. Το Ισραήλ, επίσης, θεωρείται ότι έχει πυρηνικά όπλα, αλλά δεν το επιβεβαιώνει, διατηρώντας μια πολιτική σκόπιμης ασάφειας.

Τα κυρίαρχα πυρηνικά κράτη χρησιμοποιούν την πυρηνική απειλή από άλλα κράτη ως άλλοθι για τα δικά τους οπλοστάσια και για τις κατασταλτικές πολιτικές τους, συμπεριλαμβανομένης της επιτήρησης του πληθυσμού και της ποινικοποίησης των κοινωνικών αντιστάσεων, με πρόσχημα την «εθνική ασφάλεια».

Η πυρηνική ενέργεια ως «καύσιμο» της ψηφιακής τεχνολογίας

Τα τελευταία χρόνια, η ραγδαία αύξηση των ενεργειακών αναγκών συνδέεται με τη μαζική χρήση των ψηφιακών τεχνολογιών -από τους κρατικούς μηχανισμούς, την κάθε μορφής βιομηχανία και το ιδιωτικό κεφάλαιο, μέχρι την οικιακή χρήση και κάθε πτυχή της καθημερινής ζωής (smart phones, P/C, ηλεκτρικά αυτοκίνητα, «έξυπνες» συσκευές κ.λπ.). Οι διαρκείς επενδύσεις στον κλάδο της τεχνητής νοημοσύνης έχουν αυξήσει το ενδιαφέρον για την κατασκευή και χρήση μικρών αρθρωτών πυρηνικών αντιδραστήρων, γνωστών ως SMRs[1]. Τεχνολογικές επιχειρήσεις που χρησιμοποιούν τεχνητή νοημοσύνη (AI) και κέντρα δεδομένων (Data Centers), προκειμένου να λειτουργεί ο εξοπλισμός που φιλοξενούν, χρειάζονται τεράστιες ποσότητες ηλεκτρικής ενέργειας. Μια απλή ερώτηση στο Chat GPT απαιτεί περίπου 10 φορές περισσότερη ηλεκτρική ενέργεια από μια αναζήτηση στο Google.

Πολλά κέντρα δεδομένων επιδιώκεται, πλέον, να κατασκευάζονται δίπλα σε πυρηνικές μονάδες, ικανές να παρέχουν ρεύμα 24 ώρες το 24ωρο σε κλίμακα γιγαβάτ, με χαμηλό κόστος. Γι' αυτόν τον λόγο, τα τελευταία χρόνια η «Διεθνής» της Τεχνητής Νοημοσύνης επιχειρεί εξίσου να εξαφανίσει από τη συλλογική μνήμη τους τεράστιους κινδύνους της πυρηνικής τεχνολογίας. Ενδεικτικά μόνο να αναφέρουμε ότι, μέσα στο 2024, η Microsoft ανακοίνωσε ότι θα «ζωντανέψει» το πυρηνικό εργοστάσιο στο Three Mile Island της Πενσιλβάνια- στο οποίο είχε προκληθεί πυρηνικό ατύχημα το 1979, ενώ η Amazon επένδυσε 650 εκατομμύρια δολάρια για την εγκατάσταση κέντρου δεδομένων δίπλα στο πυρηνικό εργοστάσιο Susquehanna Steam Electric, επίσης στην Πενσιλβάνια. Την ίδια στιγμή, έκλεισε συμφωνίες για τη χρηματοδότηση της ανάπτυξης και εγκατάστασης μικρών αρθρωτών αντιδραστήρων στην Ουάσιγκτον, με τον ενεργειακό κολοσσό Dominion Energy και τον οργανισμό δημόσιας ενέργειας Energy Northwest. Μαζί σχεδιάζουν να θέσουν σε λειτουργία νέα έργα ηλεκτρικής ενέργειας, ισχύος μεγαλύτερης των 5 γιγαβάτ, σε όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες έως το 2039, για να τροφοδοτήσουν ενεργειακά την τεχνητή νοημοσύνη. Στα χνάρια της Microsoft και της Amazon κινείται και η Google, η οποία ανακοίνωσε τη συμφωνία της με την εταιρεία Elementl Power για την κατασκευή τριών πυρηνικών εργοστασίων στις ΗΠΑ.

Η ανάγκη της τεχνητής νοημοσύνης για τεράστιες ποσότητες ηλεκτρικής ενέργειας αποκαλύπτει την αντίφαση της πολιτικής και οικονομικής ελίτ, η οποία ισχυρίζεται ότι κόπτεται για το περιβάλλον και χαράσσει την ενεργειακή της πολιτική στη βάση της «πράσινης μετάβασης», ενώ στην πραγματικότητα επιχειρεί να καλύψει τις απαιτήσεις ενός ολοένα και πιο ενεργοβόρου, τεχνοβιομηχανικού και δυστοπικού πολιτισμού.

Τι συμβαίνει παγκοσμίως

Την τελευταία δεκαετία, η Κίνα έχει την πρωτοκαθεδρία στην επιχείρηση επαναφοράς της πυρηνικής ενέργειας. Από τους 52 αντιδραστήρες που άρχισαν να κατασκευάζονται παγκοσμίως από το 2017, οι 25 είναι κινεζικών προγραμμάτων, ενώ στο προσκήνιο επανέρχεται επιθετικά η πυρηνική ενέργεια και στα ευρωπαϊκά κράτη. Η ανάπτυξη των SMRs υποστηρίζεται σύσσωμα από την Ε.Ε, με τη νεοσύστατη Ευρωπαϊκή Βιομηχανική Συμμαχία SMR, που έχει ως στόχο την προώθησή τους σε όλα τα κράτη της Ε.Ε., από τη δεκαετία του 2030. Στα κράτη που προγραμματίζουν επενδύσεις σε SMRs περιλαμβάνονται η Γαλλία (έως 4 GW έως το 2050), η Τσεχία (έως 3 GW έως το 2050), η Φινλανδία, καθώς και η Σουηδία, η Σλοβακία, η Πολωνία, η Ουγγαρία, η Ολλανδία και η Ρουμανία. Κεντρικό στόχο τους αποτελεί η δυναμικότητα των SMRs της ΕΕ να ανέρχεται σε περίπου 15 GW ως το 2050.

---

[1] *Οι SMRs (Small Modular Reactors) είναι μικρής κλίμακας πυρηνικοί αντιδραστήρες, με ισχύ που κυμαίνεται συνήθως από 10 έως 300 MW, σε σύγκριση με τα 1.000 MW ή περισσότερα που παρέχουν οι μεγάλοι πυρηνικοί σταθμοί. Χαρακτηρίζονται από αρθρωτό σχεδιασμό, που σημαίνει ότι μπορούν να κατασκευαστούν σε εργοστάσια, να μεταφερθούν προκατασκευασμένοι στον χώρο εγκατάστασης και να συνδεθούν όπως τα «κομμάτια» μιας μεγαλύτερης μονάδας παραγωγής ενέργειας. Οι SMRs δεν περιορίζονται στην παραγωγή ηλεκτρισμού για την τεχνητή νοημοσύνη, αλλά πρόκειται να επεκταθούν και σε άλλους τομείς, όπως η αφαλάτωση και οι μεταφορές. Διάφορα κράτη και ναυτιλιακές εταιρείες ήδη διερευνούν την εφαρμογή αυτής της τεχνολογίας για την κίνηση μεγάλων εμπορικών πλοίων. Οι υποστηρικτές τους διατείνονται ότι οι SMRs ενσωματώνουν προηγμένα συστήματα ψύξης και παράγουν μικρότερη αναλογικά ποσότητα πυρηνικών αποβλήτων από τους μεγάλους αντιδραστήρες, ενώ ο σχεδιασμός τους επιτρέπει την αυτόματη απενεργοποίηση του πυρήνα σε περίπτωση βλάβης. Ωστόσο, η διαχείριση των πυρηνικών αποβλήτων, τα πυρηνικά ατυχήματα και οι γεωπολιτικές εξαρτήσεις που προκύπτουν από την τεχνολογική κυριαρχία των πυρηνικών κρατών, συνεχίζουν να αποτελούν επίδικα ενάντια στη χρήση της πυρηνικής ενέργειας. Αξίζει επίσης να σημειωθεί ότι, η όλο και αυξανόμενη αυτοματοποίηση αυτών των συστημάτων τα καθιστά ακόμα πιο ανεξέλεγκτα σε «έκτακτες» συνθήκες.*

Στην κατεύθυνση αυτή τάσσονται οι πρόσφατες κοινές δηλώσεις των Μακρόν – Μερτς για την πρόθεση συνεργασίας γαλλικού και γερμανικού κράτους όσον αφορά στην ευρωπαϊκή ενεργειακή πολιτική, συμπεριλαμβανομένης της πυρηνικής ενέργειας. Στη περίπτωση της Γερμανίας, μετά και το κλείσιμο του τελευταίου πυρηνικού εργοστασίου το 2023, η κυβέρνηση Μερτς επανεξετάζει ήδη κατά πόσο είναι τεχνικά εφικτή η επιστροφή σε λειτουργία των πιο πρόσφατα παροπλισμένων αντιδραστήρων. Την ίδια στιγμή, στην Ισπανία, το πρόσφατο μπλακ άουτ έχει απομακρύνει κάθε συζήτηση περί παύσης της λειτουργίας των 7 πυρηνικών εργοστασίων.

Στην περιοχή της ν. Ευρώπης και των Βαλκανίων, η Ρουμανία προτίθεται να αποκτήσει τον πρώτο αντιδραστήρα SMR, ενώ η κυβέρνηση της Βουλγαρίας αποσκοπεί στη μετατροπή του κράτους σε «πυρηνικό ενεργειακό κόμβο» της Ευρώπης με 12 νέους αντιδραστήρες. Στην Ιταλία, ο υπ. Ενέργειας δήλωσε πρόσφατα ότι η χώρα θα έχει ξανά πυρηνική ενέργεια μέχρι το 2030, ενώ τον πρώτο της πυρηνικό σταθμό στο Άκκουγιου θα αποκτήσει η Τουρκία στα τέλη του 2025.

Τα παραπάνω στοιχεία είναι ενδεικτικά για το πόσο επιθετικά πρόκειται να εισχωρήσει η πυρηνική ενέργεια στις ζωές μας τα επόμενα χρόνια. Επιπλέον, πέρα από την κατασκευή και λειτουργία των πυρηνικών σταθμών, η εξόρυξη της πρώτης ύλης και η δυνατότητα εμπλουτισμού της βρίσκονται στα χέρια ελαχίστων κρατών και εταιρειών, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Το Καζακστάν κυριαρχεί στην εξόρυξη φυσικού ουρανίου με ποσοστό πάνω από 40% παγκοσμίως, ενώ η Kazatomprom, η κρατική εταιρεία ατομικής ενέργειας του Καζακστάν, έχει τον βασικό έλεγχο της διαχείρισης των αποθεμάτων. Τη στιγμή που μιλάμε, μόλις τέσσερις εταιρείες-κολοσσοί κατέχουν το 99% των δυνατοτήτων εμπλουτισμού παγκοσμίως: η China National Nuclear Corporation (CNNC) (15%), η ρωσική Rosatom (40%), η Urenco (βρετανο- γερμανο-ολλανδική κοινοπραξία, 33%) και η γαλλική Orano (12%).

Πυρηνική ενέργεια και ελληνική πραγματικότητα

Ο μετασχηματισμός του ελλαδικού χώρου σε διαμετακομιστικό ενεργειακό κόμβο της Ευρώπης αποτελεί κεντρική πολιτική επιλογή -ανεξαρτήτως κυβερνητικών σχηματισμών-, ευθυγραμμισμένη με την ευρωπαϊκή ενεργειακή στρατηγική. Παράλληλα με τις συμφωνίες-συμμαχίες με περιφερειακές δυνάμεις όπως το Ισραήλ, η Αίγυπτος και η Κύπρος για τον έλεγχο της Αν. Μεσογείου (διαμετακομιστικοί αγωγοί), τεράστιες εκτάσεις παραχωρούνται προς εξορυκτική εκμετάλλευση υδρογονανθράκων (Ήπειρος, Ιόνιο, Κρήτη κλπ.) σε ενεργειακούς «κολοσσούς», ενώ οι επενδύσεις στις ΒΑΠΕ συνεχίζονται με τρομακτικά αυξητικούς ρυθμούς.

Σε ένα τέτοιο περιβάλλον, έρχεται να προστεθεί στον δημόσιο διάλογο το ζήτημα της πυρηνικής ενέργειας, με τους κάθε λογής ειδικούς - καλοθελητές να διατείνονται ότι πρόκειται για «ασφαλή πηγή ενέργειας», η οποία θα εξασφάλιζε ενεργειακή αυτονομία στο ελληνικό κράτος. Η συζήτηση για την άμεση κατασκευή μικρών αρθρωτών αντιδραστήρων έχει ξεκινήσει και προχωράει με γρήγορους ρυθμούς. Από το 2022 κιόλας, η Ακαδημία Αθηνών έχει προτείνει την εκκίνηση διαδικασιών που θα οδηγήσουν στη δημιουργία του κατάλληλου θεσμικού πλαισίου και τεχνολογικού υπόβαθρου για την ετοιμότητα του ελληνικού κράτους να υποδεχθεί την πυρηνική ενέργεια. Ενδεικτικά αναφέρουμε τη δήλωση του Γενικού Γραμματέα Ενέργειας ΥΠΕΝ σε ημερίδα με θέμα: «Οι ΑΠΕ και στο βάθος η πυρηνική ενέργεια- Στρατηγικές της “πράσινης” μετάβασης», τον Μάιο του 2024: «… *Πιστεύω ότι η πυρηνική ενέργεια κακώς έχει δαιμονοποιηθεί στη χώρα μας υπερβολικά. Και είναι ένα στοιχείο της πράσινης μετάβασης, το οποίο θα έπρεπε να το επανεξετάσουμε σε βάθος χρόνου, διότι ακόμα κι αν σήμερα αποφασίζαμε να περάσουμε σε κάποια πειράματα πυρηνικής ενέργειας θα χρειαζόμαστε μπορεί και 20 χρόνια με την αδειοδοτική διαδικασία. Επομένως, εκφράζω την ικανοποίησή μου, που βλέπω ότι το συζητάτε και θα ‘θελα τα συμπεράσματα της συζήτησης αυτής να μας τα περάσετε στο υπουργείο, έτσι ώστε να αρχίσουμε να προσπαθούμε να τα δουλεύουμε».*

Στην ίδια κατεύθυνση, τον Απρίλιο του 2025, στο Φόρουμ των Δελφών, το ζήτημα της πυρηνικής ενέργειας όχι μόνο αναφέρθηκε αλλά η προώθηση των SMRs και η ανάγκη θεσμοθέτησης νομικού πλαισίου που θα τους καλύπτει υπήρξε κεντρικό ζήτημα στην ενεργειακή ατζέντα. Ο Πρόεδρος της Ελληνικής Επιτροπής Ατομικής Ενέργειας δήλωσε πως *«στη ναυτιλία υπάρχει αυτή τη στιγμή σημαντικό momentum για τη χρήση πυρηνικής ενέργειας, το οποίο η χώρα μας δεν μπορεί να αγνοήσει».*

Στο ίδιο φόρουμ, ένας από τους ιδρυτές της Athlos Energy, της πρώτης εταιρείας για την πυρηνική ενέργεια στην Ελλάδα, ανέφερε ότι έχει ως στόχο να φέρει διεθνείς εμπειρογνώμονες για να ενημερώσουν την κυβέρνηση και την κοινή γνώμη. Ζήτησε, δε, την αναθεώρηση του Εθνικού Σχεδίου για την Ενέργεια και το Κλίμα, ώστε να συμπεριλάβει την πυρηνική ενέργεια, καθώς και τη σύσταση ομάδας εργασίας που θα εκπονήσει τη μελέτη σε σύντομο χρονικό διάστημα, μετά την έγκριση της οποίας, το ελληνικό κράτος θα μπορούσε να αποκτήσει το πρώτο του πυρηνικό εργοστάσιο εντός 15 ετών.

ΑΓΡΟΣ

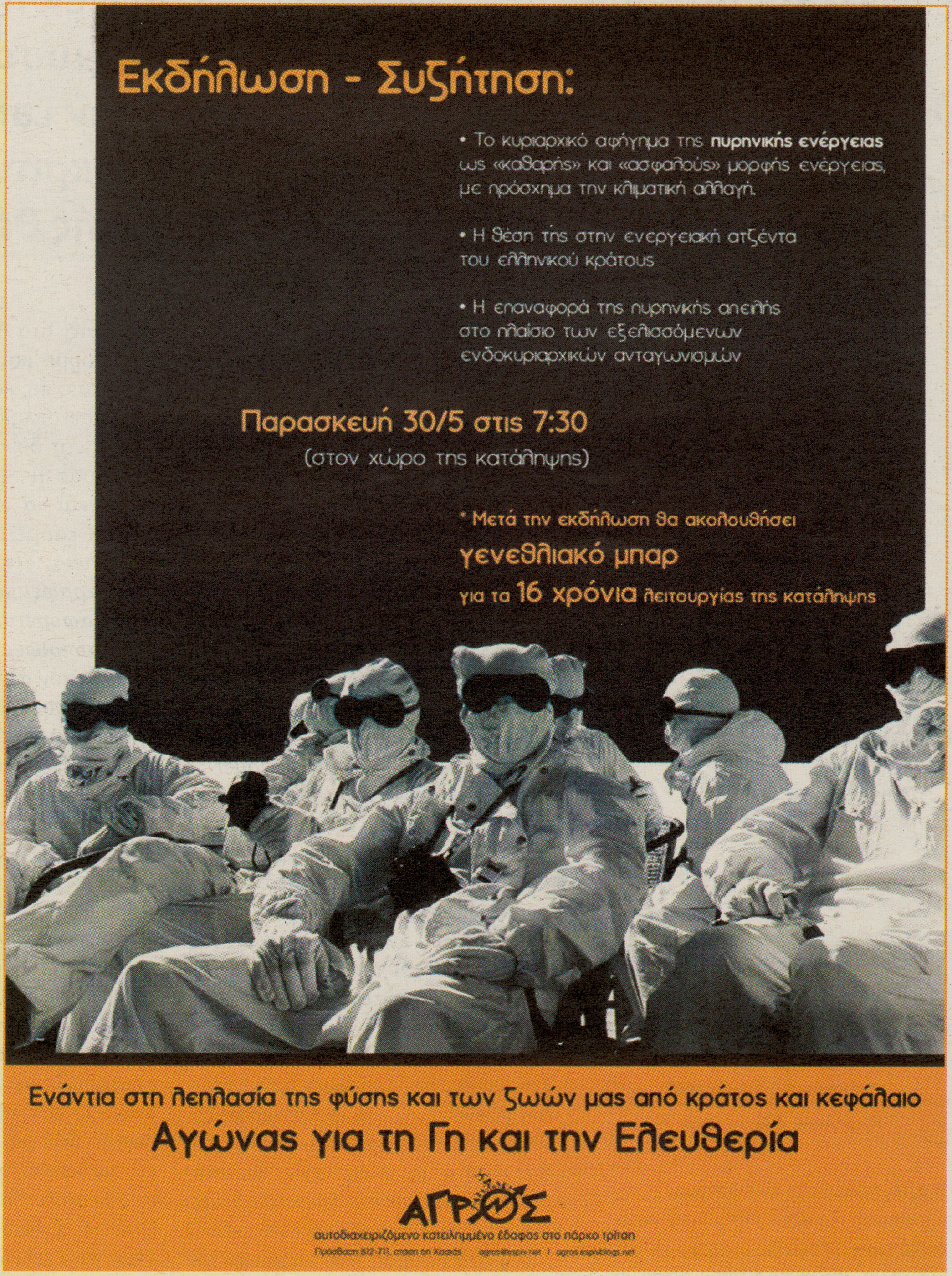

Εκδήλωση - Συζήτηση:

- Το κυριαρχικό αφήγημα της **πυρηνικής ενέργειας** ως «καθαρής» και «ασφαλούς» μορφής ενέργειας, με πρόσχημα την κλιματική αλλαγή.
- Η θέση της στην ενεργειακή ατζέντα του ελληνικού κράτους
- Η επαναφορά της πυρηνικής απειλής στο πλαίσιο των εξελισσόμενων ενδοκυριαρχικών ανταγωνισμών

Παρασκευή 30/5 στις 7:30
(στον χώρο της κατάληψης)

* Μετά την εκδήλωση θα ακολουθήσει
γενεθλιακό μπαρ
για τα **16 χρόνια** λειτουργίας της κατάληψης

Ενάντια στη λεηλασία της φύσης και των ζωών μας από κράτος και κεφάλαιο

Αγώνας για τη Γη και την Ελευθερία

ΑΓΡΟΣ
αυτοδιαχειριζόμενο κατειλημμένο έδαφος στο πάρκο τρίτση
Πρόσβαση 812-711, στάση 6η Χασιάς agros@espiv.net | agros.espivblogs.net

Διαδρομές
Μνήμης

Saul Newman

ο αναρχο-μυστικισμός του Gustav Landauer και η κριτική της πολιτικής θεολογίας

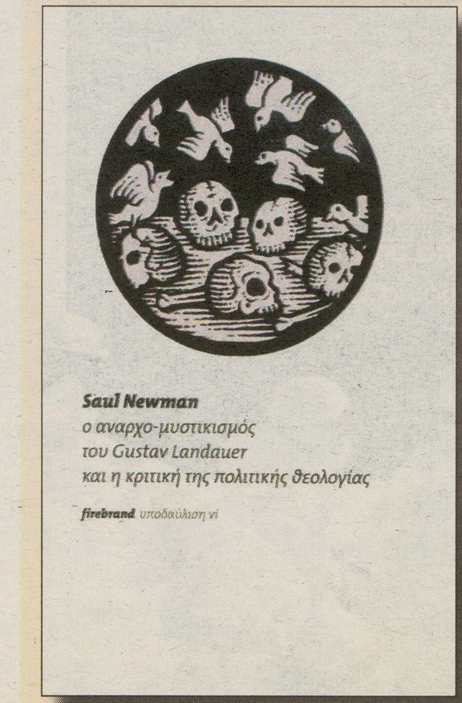
Saul Newman
ο αναρχο-μυστικισμός
του Gustav Landauer
και η κριτική της πολιτικής θεολογίας

firebrand υποδαύλιση vi

Απόδοση-Μετάφραση:
Κωστής Α. Πέτρου
Εκδόσεις Firebrand
Απρίλιος 2025 / σελ. 69

Η «μη-πολιτική» σκέψη του Landauer, η οποία εμπνέεται από αυτό που αποκαλώ αναρχο-μυστικισμό και χαρακτηρίζεται από τις ιδέες της μυστικιστικής απόσυρσης, της αρνητικής σκέψης και των νέων μορφών κοινότητας και του συνεταιρίζεσθαι, μας παρέχει πραγματική πνευματική διορατικότητα.
Ξέχωρα από το αν, η πολιτική σκέψη του Landauer, είναι ή δεν είναι μια νέα πτυχή της ριζοσπαστικής πολιτικής θεολογίας – η οποία να στέκεται δίπλα σε άλλες ριζοσπαστικές συναρθρώσεις όπως η θεολογία της απελευθέρωσης, ο Χριστιανικός αθεϊσμός, ο Χριστιανικός αναρχισμός, η οικοθεολογία ή όποια άλλη χειραφετική προσέγγιση στους μετα-κοσμικούς, εσχατολογικούς καιρούς που βρισκόμαστε – τουλάχιστον ο αναρχο-μυστικισμός είναι ένας τρόπος του σκέπτεσθαι πολιτικά χωρίς κυριαρχία.

από το οπισθόφυλλο του βιβλίου

Στο παρόν βιβλίο επιχειρείται η παρουσίαση της σκέψης του Landauer, μιας σκέψης αναρχικής: «Όποιος είναι κύριος του εαυτού του, όποιος εξακριβώσει την ορμή που αυτός θέλει να είναι και η οποία είναι η ζωή του, αυτός είναι για μένα κάποιος που δεν έχει αφέντη, ένας ελεύθερος, ένας ανεξάρτητος, ένας αναρχικός.» [Landauer, Revolution and Other Writings, (στα ελληνικά Λαντάουερ, Το Μήνυμα του «Τιτανικού»)]

Παραθέτουμε ένα ακόμη απόσπασμα του βιβλίου από το κεφάλαιο Το κράτος ως σχέση, όπου παρουσιάζεται η προσέγγιση του Landauer για το Κράτος.

*Η έμφαση στο μικρο-πολιτικό επίπεδο αποτελεί για τον Landauer τη βάση για τον αρχικό σχηματισμό του κράτους, το οποίο βλέπει να απαρτίζεται από μια σειρά κοινωνικών σχέσεων: «**Το κράτος είναι μια σχέση, ένας τρόπος σύνδεσης μεταξύ των ανθρώπων, είναι ένας τρόπος με τον οποίο οι άνθρωποι συμπεριφέρονται ο ένας απέναντι στον άλλον**».*

Στη σκέψη του Landauer, *το κράτος, απογυμνώνεται από κάθε ιερότητα, από κάθε ενότητα, από κάθε υπερβατικότητα, με άλλα λόγια, αποστερείται της διάστασης της κυριαρχίας. Η κυριαρχία θεωρείται ότι είναι απλά μια ψευδαίσθηση που καλύπτει την πεζότητα του κράτους. Είναι σαν να λέει ο Landauer ότι, η εξουσία πραγματικά δεν υπάρχει ή, μάλλον, αν υπάρχει, είναι απλώς μια κοινωνική σχέση που δημιουργείται μέσα από τις καθημερινές αλληλεπιδράσεις με τους άλλους ανθρώπους. Η αίσθηση που έχουμε της κυριαρχίας πάνω σε εμάς, προέρχεται από ένα είδος αυτοκυριαρχίας, καθώς επίσης και από την κυριαρχία μας πάνω στους άλλους, κάτι που αποτελεί τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Αυτό είναι ένα σχόλιο για τη δική μας εθελοδουλία, μια ιδέα που ο Landauer πήρε από τον ανθρωπιστή συγγραφέα του 16ου αιώνα Etienne de La Boetie. Ο La Boetie ισχυρίστηκε ότι, η εξουσία του τυράννου δεν βασίζεται στον εξαναγκασμό αλλά στην εθελοντική μας υπακοή και στην παράδοση της δικής μας εξουσίας σε αυτόν. Αυτό σημαίνει ότι η εξουσία που ασκεί ο τύραννος πάνω μας είναι στην πραγματικότητα μια ψευδαίσθηση, ότι αποτελεί απλά την εξουσία μας σε αλλοτριωμένη μορφή.* [...]
[...] Στο βαθμό που εμείς είμαστε συνεργοί στη διαιώνιση της κρατικής εξουσίας, στο βαθμό που εμείς την παράγουμε και την αναπαράγουμε μέσα από τις καθημερινές μας σχέσεις και αλληλεπιδράσεις, έχουμε, επίσης, τη δυνατότητα να την ανατρέψουμε με το να συμπεριφερόμαστε και να σχετιζόμαστε με τους άλλους και με τους εαυτούς μας διαφορετικά: ***«(το κράτος) μπορεί να καταστραφεί μέσα από τη δημιουργία διαφορετικών σχέσεων, με το να συμπεριφερόμαστε διαφορετικά ο ένας στον άλλο***». [...] Η επανάσταση δεν είναι τόσο η άμεση και βίαιη επίθεση στην πολιτική εξουσία, όσο η ηθική εργασία που γίνεται στον εαυτό, η οποία έχει ως αποτέλεσμα την πνευματική λύτρωση μέσω της οποίας η βούληση για ελευθερία ανακτάται από το υποκείμενο. [...]

Είναι χαρακτηριστικό ένα απόσπασμα από μια διάλεξη του Landauer τον Ιούνιο του 1900:
[...] *(Για να μην είμαι μια μοναδικότητα απομονωμένη από τον κόσμο κι εγκαταλελειμένη από τον Θεό, αναγνωρίζω τον κόσμο κι εγκαταλείπω έτσι το Εγώ μου) με μοναδικό σκοπό να αισθανθώ τον εαυτό μου ως κόσμο μέσα απ' τον οποίο αναδύθηκα. Όπως ένα αυτόχειρας πέφτει μες το νερό, έτσι κι εγώ πέφτω κάθετα μέσα στον κόσμο και βρίσκω σ' αυτόν όχι τον θάνατο, αλλά τη ζωή. Το Εγώ σκοτώνεται για να μπορεί να ζήσει το κοσμικό Εγώ. Κι έτσι σ' αυτή την περίπτωση η πραγματικότητα που φτιάχνω για μένα δεν μπορεί να είναι απόλυτη και «διαχωρισμένη» –η δικιά μου πραγματικότητα είναι ό,τι ενεργεί από μένα, ότι είναι ενεργό σε μένα.* [...]

Dietrich Bonhoeffer

Ο ενήλικος κόσμος

Εισαγωγή και μετάφραση:
Δημήτρης Μ. Μόσχος

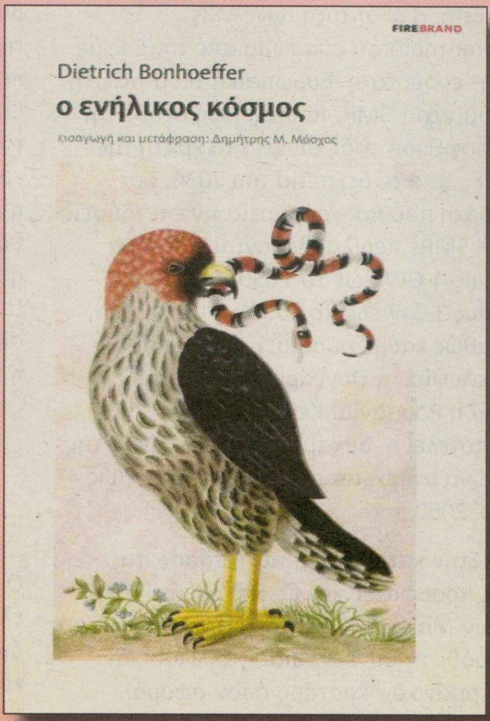
FIREBRAND
Dietrich Bonhoeffer
ο ενήλικος κόσμος
εισαγωγή και μετάφραση: Δημήτρης Μ. Μόσχος

Εκδόσεις **Firebrand**
Απρίλιος 2025
σελ. 77

Θεωρούσαμε ότι αναφαίρετο δικαίωμα του ανθρώπου ήταν να μπορεί να σχεδιάζει την επαγγελματική και την προσωπική του ζωή. Κάτι τέτοιο ανήκει στο παρελθόν. Η ανάγκη των περιστάσεων μας έφερε σε μια κατάσταση όπου πρέπει να σταματήσουμε να «αγωνιούμε για το αύριο» (Μτ 6:34). [...] Το να σκεφτόμαστε και να ενεργούμε για χάρη της επόμενης γενιάς, παρότι είμαστε έτοιμοι να φύγουμε οποιαδήποτε μέρα χωρίς φόβο ή ανησυχία – αυτό, στην πράξη, είναι το πνεύμα στο οποίο είμαστε υποχρεωμένοι να ζήσουμε. Δεν είναι εύκολο να είσαι γενναίος και να κρατάς αυτό το πνεύμα ζωντανό, αλλά επιβάλλεται να το κάνεις.

ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Η παρουσίαση των εκάστοτε βιβλίων γίνεται στην βάση επιλογών
του Κύκλου Σύνταξης της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ,
χωρίς κάποια συνεννόηση με τον συγγραφέα ή τον εκδοτικό οίκο.
Η επιλογή των βιβλίων αφορά την συμβολή στον εμπλουτισμό,
τον προβληματισμό, την ανάπτυξη και εξέλιξη των απελευθερωτικών ιδεών.
Είναι προφανές ότι τα βιβλία αυτά μπορεί να τα προμηθεύεται κάποιος,
εφ' όσον το επιθυμεί, από τους εκδοτικούς οίκους και τα βιβλιοπωλεία
και ΟΧΙ από την ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ,
όπου διατίθενται
ΜΟΝΟΝ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Έχουμε μάθει πια να βλέπουμε τα μεγάλα γεγονότα της παγκόσμιας ιστορίας από τα χαμηλά, από τη σκοπιά των απόκληρων, των υπόπτων, των κακοποιημένων, των αδύναμων, των καταπιεσμένων και των συκοφαντημένων – εν συντομία, από τη σκοπιά όσων υποφέρουν.
Το σημαντικό είναι ότι δεν θα έπρεπε ούτε η πίκρα ούτε ο φθόνος να μας αποκαρδιώσουν αυτή την περίοδο, ότι θα έπρεπε να αντικρίζουμε με καινούργια ματιά τα μεγάλα και τα μικρά, τη θλίψη και τη χαρά, τη δύναμη και την αδυναμία, ότι η αντίληψή μας περί γενναιοδωρίας, ανθρωπιάς, δικαιοσύνης και ελέους θα έπρεπε να γίνει σαφέστερη, πιο ελεύθερη, λιγότερο υστερόβουλη.

από το οπισθόφυλλο του βιβλίου

Ο Ντίτριχ Μπονχέφερ (1906-1945) ήταν Γερμανός λουθηρανός πάστορας και θεολόγος. Ξεκίνησε ως ένας σχετικά συντηρητικός θεολόγος που αναγνώριζε τον κοινωνικό ρόλο και το καθήκον της χριστιανικής εκκλησίας αλλά ήταν διστακτικός ως προς την πλήρη «κοινωνικοποίηση» της θρησκείας και την άμεση εμπλοκή της στην πολιτική δράση και διαμάχη της Ευρώπης του Μεσοπολέμου.

Σταδιακά, με την άνοδο του φασισμού και του ναζισμού, θα μετακινηθεί προς μια ιδιαίτερη σύλληψη του χριστιανισμού ως βάσης για απελευθερωτική πολιτική δράση. Στο πλαίσιο αυτό, ανέπτυξε μια πολιτικοποιημένη θεολογία ως άμεση απάντηση στο ναζισμό, ειδικά στις θεωρίες του Καρλ Σμιτ, καθώς και στους συντηρητικούς χριστιανικούς κύκλους της Γερμανίας που συστρατεύτηκαν σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό με το ναζιστικό καθεστώς.

Ο Ντίτριχ Μπονχέφερ συνελήφθη και φυλακίστηκε στις 20 Ιουλίου 1944, στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Φλόσενμπεργκ. Εκτελέστηκε από τους ναζί, στις 9 Απριλίου 1945, ως ένοχος για συμμετοχή στο σχέδιο της 20ης Ιουλίου 1944 για τη δολοφονία του Χίτλερ. Έκτοτε, ορισμένες φορές, αναφέρεται στον δημόσιο λόγο και ως ο «άγιος Μπονχέφερ». Τον ίδιο μήνα, ο αδελφός του, ο Κλάους, και ο κουνιάδος του, ο δρ. Ρ. Σλάιτερ, δολοφονήθηκαν στο Βερολίνο, ενώ ο κουνιάδος του, ο δρ Χ. φον Ντόνατι, δολοφονήθηκε το Σαξενχάουζεν· όλοι τους λόγω της συμμετοχής τους στο σχέδιο.

[...]

Σε αυτό το μικρό βιβλίο περιλαμβάνονται κείμενα από την αρχή της συγγραφικής του δραστηριότητας μέχρι το τελευταίο του γράμμα από τη φυλακή. Τα κείμενα επιλέχθηκαν με κριτήριο να γίνει εναργέστερη η ανάπτυξη των εννοιών της κοινότητας, της ευθύνης, της ελευθερίας, της αλήθειας και της ενηλικίωσης με σύντομο και περιεκτικό τρόπο.

αποσπάσματα από το βιβλίο

Σημείωση: Οι επισημάνσεις είναι δικές μας.

Συσπείρωση Αναρχικών

ΑΝ ΔΙΨΑΤΕ ΞΑΠΛΩΣΤΕ Σ' ΕΝΑ ΓΗΠΕΔΟ ΓΚΟΛΦ ΤΟΥ COSTA NAVARINO

Είναι καλοκαίρι του 2010 και το Costa Navarino ανοίγει τις πύλες του για τους «υψηλούς» παραθεριστές του. Στα 15 χρόνια λειτουργίας της ξενοδοχειακής μονάδας φαραωνικού τύπου, που σήμερα φτάνει σε έκταση τα 10.000 στρέμματα και που οραματίστηκε και υλοποίησε ο εφοπλιστής Βασίλης Κωνσταντακόπουλος, κανένα μέσο μαζικής εξαπάτησης δεν έχει αναφερθεί κρητικά ή έστω με ψήγματα κριτικής στην λειτουργία της. Ένα από τα πολλά μελανά σημεία της λειτουργίας της **ΠΟΤΑ (Περιοχή Ολοκληρωμένης Τουριστικής Ανάπτυξης)** είναι η **τεράστια κατανάλωση νερού** σε εποχές, μάλιστα, όπου η απειλή λειψυδρίας είναι όλο και πιο αυξανόμενη. Παρακάτω θα παρουσιαστούν συνοπτικά ορισμένα στοιχεία από την μοναδική έρευνα που έχει γίνει για το νερό και το Costa Navarino, ώστε να αντιληφθούμε το μέγεθος της ασυδοσίας εις βάρος της τοπικής κοινωνίας.1

Σύμφωνα με την ίδια την **ΤΕΜΕΣ** (η εταιρεία της οικογένειας Κωνστακόπουλου), η ΠΟΤΑ καταναλώνει συνολικά σε ύδρευση και άρδευση και συγκεκριμένα για τα τέσσερα ξενοδοχεία της και τέσσερα γήπεδα γκολφ περί τα **200 κυβικά μέτρα νερού (ή 200.000 λίτρα) την ώρα ή περίπου 1,74 εκατ. κ.μ. (1,74 δισεκατομμύρια λίτρα) τον χρόνο.** Το νερό αυτό αντιστοιχεί σε εκείνο που καταναλώνουν 26.484 οικιακοί καταναλωτές μέσα στο ίδιο διάστημα, αν λάβει κάποιος τον μέσο όρο της ενδεδειγμένης ημερήσιας κατανάλωσης για τον ελλαδικό χώρο που είναι στα 180 λίτρα / ημέρα (ή 0,18 κυβικά μέτρα). Το νερό ύδρευσης, με το οποίο τροφοδοτούνται και οι πισίνες της, προέρχεται από το δημοτικό δίκτυο ύδρευσης, δηλαδή τις πηγές και τις γεωτρήσεις του δήμου. Για την άρδευση των γηπέδων γκολφ χρησιμοποιείται το νερό από δύο ποτάμια της περιοχής, τον **Σέλα** και τον **Γιαννούζαγα**, απ' όπου η εταιρεία αντλεί ετησίως πάνω από 1,35 εκατ. κυβικά μέτρα (1,35 δισ. λίτρα) νερό. Στο σημείο αυτό να σημειωθεί, ότι η ΤΕΜΕΣ **κάνει η ίδια μετρήσεις για τις ποσότητες νερού που αντλεί από τα δύο ποτάμια, τις οποίες στέλνει στην Περιφέρεια η οποία δεν ελέγχει ποτέ αυτά τα στοιχεία αν είναι αληθή. Η ίδια η εταιρεία υπολογίζει και τις ποσότητες νερού των ποταμών και υπολογισμοί της είναι υψηλότεροι (μέχρι και τριπλάσιοι) από τα επίσημα στοιχεία του κράτους.**

Με βάση, λοιπόν, αυτές τις μετρήσεις οι οποίες προέρχονται μόνο απ' την εταιρεία, η συμφωνία της ΤΕΜΕΣ με το κράτος για τις ποσότητες άντλησης τηρείται στο ακέραιο· δηλαδή *«Γιάννης κερνάει, Γιάννης πίνει»*! Στην συμφωνία με το Κράτος αναφέρεται, ότι η ΤΕΜΕΣ μπορεί να αντλεί 408.940 κυβικά μέτρα νερού τον χρόνο από τον ποταμό Σέλα και 900.000 κ.μ. από τον ποταμό Γιαννούζαγα. Επιπλέον, μια άλλη εταιρεία, πάλι της οικογένειας Κωνσταντακόπουλου, η Πανόραμα Α.Ε., η οποία διαχειρίζεται ένα από τα γκολφ, έλαβε χωριστή άδεια το 2020 για να αντλεί από τον ποταμό Γιαννούζαγα επιπλέον 700.000 κ.μ. νερό. (Το 2014, η Πανόραμα Α.Ε. επιδοτήθηκε από το κράτος με 7 εκατ. ευρώ για το γκολφ στην περιοχή του Κυνηγού, το 30% του κόστους). Όταν, βέβαια, η ίδια εταιρεία διαχειρίζεται την πληροφορία των ποσοτήτων νερού από τους δύο ποταμούς, παρουσιάζοντας με αυτό τον τρόπο ότι τα δυο ποτάμια παρέχουν πολύ υψηλότερες ποσότητες νερού από τις μετρήσεις του ΥΠΕΝ, περίπου μιάμιση και τρεις φορές επάνω από τις μετρήσεις του κράτους, τότε παρουσιάζεται ότι η ίδια καταναλώνει πολύ λιγότερο νερό από τα συμφωνηθέντα, δηλαδή περίπου το 1%-2% της απορροής των ποταμών. Η **γεωεξουσία του Costa Navarino** δεν περιορίζεται στην δική του, μοναδική, πληροφορία για το νερό, που την διαχειρίζεται για δικό του όφελος, αλλά μέσα και από άλλες έρευνες που κάνει και αφορούν και άλλους οικολογικούς παράγοντες, ενισχύοντας έτσι το προφίλ της αειφορίας και της περιβαλλοντικής ευαισθητοποίησης. **Στην πραγματικότητα η ΠΟΤΑ, για την άρδευση των γκολφ και των χώρων πρασίνου, αντλεί από τα ποτάμια 7% και μπορεί να φτάσει έως 11% της απορροής τους.** Να σημειωθεί, ότι όσο η ΠΟΤΑ έχει πρόσβαση σε όσο

ΣΚΑΤΑ ΣΤΑ
ΓΚΟΛΦ Ⓐ
ΤΟ ΝΕΡΟ
ΣΤΑ ΧΩΡΙΑ

νερό χρειάζεται από τους τεχνητούς ταμιευτήρες των ποταμών, οι αγρότες της περιοχής αντιμετωπίζουν τεράστιο πρόβλημα λειψυδρίας, καθώς δεν υπάρχουν καθόλου αρδευτικά έργα στην περιοχή.

Όσον αφορά το πόσιμο νερό, η ΠΟΤΑ χρησιμοποιεί τις γεωτρήσεις και τις πηγές από ορεινό χωριό της περιοχής **με έκπτωση 20%**, καθώς η ΤΕΜΕΣ κατασκεύασε αγωγό που φέρνει το νερό έως την ΠΟΤΑ. Η έκπτωση δόθηκε με το επιχείρημα, ότι ο αγωγός χρησιμεύει για την τροφοδότηση νερού σε δύο χωριά το Ρωμανό και το Κορυφάσιο. Σε μια καλοκαιρινή περίοδο η κατανάλωση των εγκαταστάσεων στην ΠΟΤΑ **φτάνει τα 1.905 κ.μ. / ημέρα, όταν αντίστοιχα, στα χωριά Ρωμανό και Κορυφάσιο δεν ξεπερνά τα 247 κ.μ. και 214 κ.μ. αντίστοιχα.** Η κατανάλωση των ξενοδοχείων είναι υπερπολλαπλάσια των χωριών, αλλά η ΤΕΜΕΣ λαμβάνει έκπτωση που ετησίως ανέρχεται σε 35.433 ευρώ κατά μέσο όρο, ενώ πληρώνει 141.731 ευρώ ετησίως, κατά μέσο όρο. Γενικά οι κάτοικοι της περιοχής πληρώνουν ακριβότερα το νερό απ' ό,τι η ΠΟΤΑ.

Πέραν, όμως, των παραπάνω σημαντικών στοιχείων, πόσο ισχύει ότι το Costa Navarino είναι αειφόρα επιχείρηση με βιώσιμα χαρακτηριστικά, όπως είχε αναφέρει για την επένδυση ο Μητσοτάκης; Οι 274 πισίνες, οι τεράστιες εκτάσεις γηπέδων γκολφ και η αλόγιστη χρήση νερού που αντιστοιχεί σε χρήση νερού μιας πόλης δεκάδων χιλιάδων κατοίκων δεν είναι αειφόρα διαδικασία σε καμία περίπτωση, ειδικότερα μάλιστα σε μια περιοχή με προβλήματα **λειψυδρίας και κίνδυνο ερημοποίησης**. Η Δυτική Μεσσηνία, όπως και άλλες περιοχές της Πελοποννήσου, έχει αντιμετωπίσει κατά καιρούς προβλήματα λειψυδρίας. Το κλίμα της περιοχής είναι μεσογειακό, με ζεστά και ξηρά καλοκαίρια και έντονη εξάρτηση από την ποσότητα βροχοπτώσεων, η οποία συχνά είναι ασταθής και μπορεί να επηρεάσει την υδροδότηση. Ειδικά σε περιόδους αυξημένης ζήτησης για νερό (όπως τους καλοκαιρινούς μήνες) ή σε περιόδους ξηρασίας, η περιοχή έχει αντιμετωπίσει προβλήματα στην επάρκεια του νερού. Το 2020, η Μεσσηνία βρέθηκε αντιμέτωπη με σοβαρές ελλείψεις νερού λόγω των υψηλών θερμοκρασιών και των περιορισμένων βροχοπτώσεων, γεγονός που επηρέασε την γεωργία και ειδικότερα τις καλλιέργειες ελαιόδεντρων, που αποτελούν την κύρια παραγωγή στην περιοχή. Κάποιες περιοχές αντιμετώπισαν διακοπές στην παροχή νερού. Η κλιματική αλλαγή και η συχνότερη εμφάνιση ακραίων καιρικών φαινομένων (π.χ., παρατεταμένοι καύσωνες και μειωμένες βροχοπτώσεις) ενδέχεται να εντείνουν το πρόβλημα της λειψυδρίας στη Δυτική Μεσσηνία.

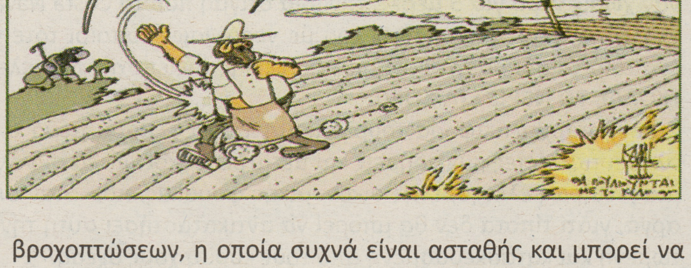
ΤΙ ΣΠΕΡΝΕΙΣ ΠΑΤΡΙΩΤΗ;
ΤΡΥΠΕΣ ΤΟΥ ΓΚΟΛΦ ΤΑ ΦΩΤΟΒΟΛΤΑΙΚΑ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝΕ ΜΕΛΛΟΝ
ΓΚΟΛΦ

συνέχεια στη σελ. 12

---

1. Ολόκληρη η έρευνα βρίσκεται αναρτημένη με τον τίτλο: ***«Το αμίλητο νερό του Costa Navarino»*** στην ιστοσελίδα https://www.reportersunited.gr/13681/amilito-nero-costa-navarino/

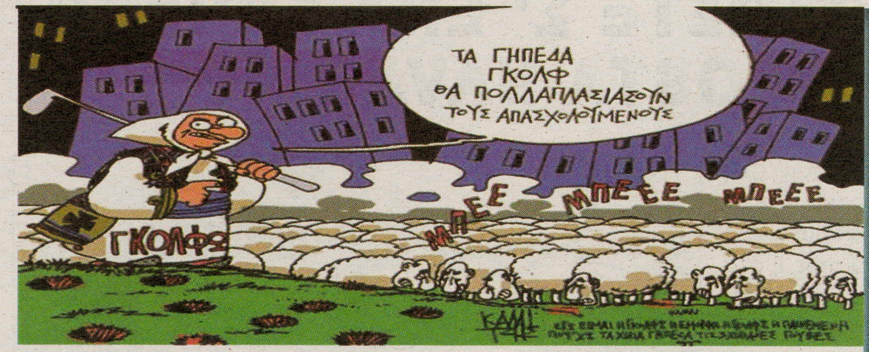
ΤΑ ΓΗΠΕΔΑ ΓΚΟΛΦ ΘΑ ΠΟΛΛΑΠΛΑΣΙΑΣΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΠΑΣΧΟΛΟΥΜΕΝΟΥΣ
ΜΠΕΕ
ΜΠΕΕΕ
ΜΠΕΕΕ
ΓΚΟΛΦ
ΚΑΜΙ

συνέχεια από τη σελ. 11

Το 2017, ο Δήμος Πύλου-Νέστορος, όπου ανήκει το Costa Navarino, αντιμετώπισε σοβαρά προβλήματα με την υδροδότηση με αποτέλεσμα να γίνει μεταφορά νερού μέσω βυτιοφόρων οχημάτων.

Η Φοινικούντα βρέθηκε αντιμέτωπη με προβλήματα λειψυδρίας το 2019. Η αυξημένη ζήτηση νερού λόγω του τουρισμού και οι περιορισμένες βροχοπτώσεις το προηγούμενο έτος είχαν ως αποτέλεσμα να υπάρξουν προβλήματα με την παροχή νερού.

Το 2018, η Καλαμάτα είχε αντιμετωπίσει προβλήματα λειψυδρίας λόγω των χαμηλών βροχοπτώσεων και της αυξημένης κατανάλωσης νερού κατά τους καλοκαιρινούς μήνες. Οι τοπικές αρχές προχώρησαν σε μέτρα εξοικονόμησης νερού, καθώς και στην αξιοποίηση νέων πηγών νερού για την κάλυψη των αυξημένων αναγκών της πόλης.

Πολλές περιοχές του νότιου ελλαδικού χώρου, αντιμετωπίζουν κάθε καλοκαίρι προβλήματα που έχουν να κάνουν με τη λειψυδρία και τον κίνδυνο ερημοποίησης2. Η ερημοποίηση αποτελεί ευρύτερη απειλή για τον ελλαδικό χώρο, με εκτιμήσεις ότι το 30% της χώρας, κυρίως στα νότια και ανατολικά, κινδυνεύει να μετατραπεί σε έρημο τις επόμενες δεκαετίες λόγω μειωμένων βροχοπτώσεων, αύξησης θερμοκρασιών και υποβάθμισης του εδάφους. **Σύμφωνα με μελέτες για τη διαδικασία της ερημοποίησης στον ελλαδικό χώρο, οι περιοχές της Πελοποννήσου (και κυρίως η νότια και δυτική Μεσσηνία) συγκαταλέγονται στις περιοχές που διατρέχουν τον υψηλότερο κίνδυνο λόγω των συνθηκών που επικρατούν.** Οι περιβαλλοντικές συνθήκες στην περιοχή (ξηρασία, μειωμένες βροχοπτώσεις, αυξημένες θερμοκρασίες, παρατεταμένοι καύσωνες) καθώς και οι ανθρώπινες δραστηριότητες (γεωργία, τουρισμός) φτιάχνουν ένα επικίνδυνο μείγμα για την ανάπτυξη αυτής της διαδικασίας.

Παρ' όλα αυτά, το Costa Navarino αντιμετωπίζεται ως η «ιερή αγελάδα» του τουρισμού και στην Μεσσηνία έχει μετατραπεί σχεδόν σε «ιερό χώρο», σε σημείο που η όποια κριτική άποψη αντιμετωπίζεται σαν «αμαρτία». Στο παρελθόν έχουμε ξαναμιλήσει για την συγκεκριμένη επένδυση, το πως της ανήκει τμήμα του υγροβιότοπου της λιμνοθάλασσας της Γιάλοβας3, για τον αρνητικό της ρόλο στον πληθυσμό του απειλούμενου αφρικανικού Χαμαιλέοντα4, για τις αρχαιότητες εντός της περιοχής της, για τις οποίες η ίδια η εταιρεία έκρινε το που και αν θα γίνουν ανασκαφές5.

Η πλειονότητα των κατοίκων από την εποχή κατασκευής του Costa Navarino κοιτούσε με καχυποψία κάθε δράση ενάντια του. Μάλιστα, οι εργολάβοι είχαν επιφορτιστεί να σβήνουν συνθήματα στους δρόμους και να κατεβάζουν πανό που εξέφραζαν την αντίθεσή τους στην φαραωνική ξενοδοχειακή μονάδα. Οι ίδιοι κάτοικοι βέβαια το περασμένο καλοκαίρι, μέσα Ιουλίου, έμειναν **χωρίς νερό για 5 μέρες**, την ίδια στιγμή που το Costa Navarino πότιζε τα γκολφ και γέμιζε τις πισίνες του με νερό. Ίσως κάποιοι τότε να θυμήθηκαν ένα από τα σβησμένα συνθήματα εκείνης της εποχής που έλεγε: **ΣΚΑΤΑ ΣΤΑ ΓΚΟΛΦ, ΤΟ ΝΕΡΟ ΣΤΑ ΧΩΡΙΑ!**

Δεν υπάρχει αειφόρα τουριστική ανάπτυξη, παρά μόνο ένας μύλος που αλέθει τις όποιες συνειδήσεις και μετατρέπει κοινωνικά σύνολα σε υπηρέτες μιας πλήρως ελεγχόμενης οικονομικής φούσκας, που όταν σπάσει θα είναι αργά, γιατί τίποτα δεν θα μπορεί να αντικαταστήσει αυτή την πλήρως εξαρτώμενη και κατασκευασμένη από τους κυρίαρχους σχέση.

Αλούπης

---

2. Η περιοχή της Πελοποννήσου γενικά, αλλά και η Δυτική Μεσσηνία ειδικότερα, εντάσσεται στο πρόγραμμα DESIRE (Desertification Mitigation and Remediation of Land), το οποίο είναι μια διεθνής πρωτοβουλία για την αντιμετώπιση της ερημοποίησης.
3. Περιοχές Ολοκληρωμένης Τουριστικής Ανάπτυξης (Π.Ο.Τ.Α.), Το νέο εργαλείο των εξουσιαστών για περισσότερο έλεγχο, ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 114, Μάρτιος 2012
4. Ένας ντόπιος Αφρικανός που κινδυνεύει να χαθεί απ' τον τουρισμό, https://anarchypress.wordpress.com/2021/07/21/%ce%ad%ce%bd%ce%b1%cf%82-%ce%bd%cf%84%cf%8c%cf%80%ce%b9%ce%bf%cf%82-%ce%b1%cf%86%cf%81%ce%b9%ce%ba%ce%b1%ce%bd%cf%8c%cf%82-%cf%80%ce%bf%cf%85-%ce%ba%ce%b9%ce%bd%ce%b4%cf%85%ce%bd%ce%b5%cf%8d%ce%b5/
5. Το Αρχαιολογικό Παρελθόν ως Εργαλείο Καθυπόταξης, ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ.183, Ιούνιος 2018

ΔΙΑΚΟΠΕΣ:

Ο Αύγουστος συνηθίζεται να είναι ο κύριος μήνας των διακοπών για ένα μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού διεθνώς. Μια συνήθεια που έρχεται από πολύ παλιά και έχει ενδιαφέρον, πως ο συγκεκριμένος μήνας πήρε το όνομα του από τον ομώνυμο αυτοκράτορα. Είναι εκείνος που τον μετέτρεψε σε μήνα ξεκούρασης, λόγω του κουραστικού μήνα Ιούλιου και των πολλών αγροτικών εργασιών του. Η συγκεκριμένη απόφαση τού πρόσφερε δημοφιλία, ενώ συνέπτυξε διάφορα πανηγύρια, τον συγκεκριμένο μήνα, όπως και τη μεγάλη γιορτή Feriae Augusti. Το *Φεραγκόστο* ορίστηκε αρχικά την 1η Αυγούστου, από τον αυτοκράτορα, ως ημέρα αργίας και εν συνεχεία με τη συμβολή της Καθολικής Εκκλησίας μετατέθηκε για τις 15 Αυγούστου, ώστε να συσχετιστεί με τη γνωστή θρησκευτική εορτή. Μερικούς αιώνες αργότερα, ένας άλλος «αυτοκράτορας», ο Μπενίτο Μουσολίνι αποφάσισε τα «τρένα των διακοπών» για εκείνες τις ημέρες του 15αύγουστου, όπου η «εργατική τάξη» πήγαινε με πολύ φθηνό εισιτήριο για μπάνια ή σε μουσεία! Είναι σαφές, ότι η ρωμαϊκή αυτοκρατορία έθεσε τις βάσεις για τη σύγχρονη άσκηση εξουσίας από τους μετέπειτα δημοκράτες και δικτάτορες.

Κάπως έτσι, λοιπόν, ο Αύγουστος, από έκτος μήνας του έτους και την ονομασία Sextilis, σε ένα ημερολόγιο δέκα μηνών, έγινε ο όγδοος αφού προστέθηκαν δυο μήνες πριν τον Μάρτιο. Και ο Σεπτέμβριος από έβδομος (Septem) έγινε ένατος, ο Οκτώβριος από όγδοος δέκατος κ.ο.κ.. Αλλά επειδή η ονοματοδοσία αποτελεί πολύ συχνά μια πρακτική εξουσιαστικής ενθύμησης, οι δυο βασικοί μήνες ξεκούρασης και ραστώνης πήραν τα ονόματα τους από τους αντίστοιχους καίσαρες.

Η ανεμελιά και η ξεκούραση δεν είναι σε καμία περίπτωση μια πολιτική παροχή ή ένα δικαίωμα που εκχωρείται από την εξουσία. Είναι μια ανάγκη βιολογική, απαραίτητη για τη σωματική και ψυχική υγεία των ανθρώπων. Το γεγονός, ότι έχει ουσιαστικά επιβληθεί ένα μοντέλο τουρισμού που δρα κυρίως τους καλοκαιρινούς μήνες, είναι μια άλλη παράμετρος άσχετη με τις βιολογικές ανάγκες των ανθρώπων. Οικονομικοί παράγοντες και η έλευση του τεχνοβιομηχανικού μοντέλου επέβαλε μια τέτοια συνθήκη για διαφόρους λόγους. Οι ημέρες ξεκούρασης δεν σχετίζονταν –προ βιομηχανικής επανάστασης– με την αναγκαία μετακίνηση, αλλά συνήθως λάμβανε χώρα στην ευρύτερη περιοχή του τόπου διαμονής των ανθρώπων. Έτσι, οι καμπίσιοι κάτοικοι ανέβαιναν στα ορεινά, οι της πόλης στα κοντινά περίχωρα, ενώ όπου οι κοινότητες ήταν κτηνοτροφικές και υπήρχε η νομαδική κτηνοτροφία μετακινούνταν ολόκληρα χωριά το καλοκαίρι σε ορεινούς όγκους και το χειμώνα σε πεδινούς. Στον ελλαδικό χώρο, μέχρι πριν λίγες δεκαετίες, κάτοικοι χωριών μετέβαιναν για παραθερισμό και κατασκήνωση σε κοντινά οροπέδια ή κοιλάδες. Συνηθιζόταν, μάλιστα, οι εργαζόμενοι, επί τω πλείστον άνδρες, να μεταβαίνουν στις περιοχές κατασκήνωσης τα σαββατοκύριακα. Θα λέγαμε ότι ο άνθρωπος αναζητά, σε κάθε ευκαιρία, την πιο στενή του επαφή και σχέση με τη φύση. Και είναι αυτή η επιθυμία που γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης από το σύγχρονο οικονομικό σύστημα και μοντέλο. Στο 19ο αι., οι «ανώτερες τάξεις» εισήγαγαν, το πρότυπο του παραθερισμού σε παραθαλάσσιες λουτροπόλεις και σε ηπειρωτικά κέντρα με ιαματικές πηγές. Με στόχο την «κούρα» και τη φροντίδα της υγείας, σε έναν νέο τύπο κοινωνικής διάκρισης, οι νέες και παλιές ελίτ, προβάλουν την πολυτέλεια και την επίδειξη. Την ίδια περίοδο αναπτύσσεται και η έννοια της περιήγησης σε μέρη της Ανατολής αλλά και της ελλάδας, αναζητώντας εμπειρίες από τον αρχαίο κόσμο. Αυτές οι περιηγήσεις μπορεί να διαρκούσαν και τρία χρόνια, ένα ταξίδι, στις ρίζες του δυτικοευρωπαϊκού πολιτισμού, ένα must για την ελίτ του διαφωτισμού της εποχής. Ένα ταξίδι για χάριν της περιεργείας και της μάθησης.

Αντίστοιχα, οι γνωστές μονοθεϊστικές θρησκείες, είχαν και έχουν, παραδόσεις προσκυνήματος στην Ανατολή, σε Ιεροσόλυμα, Μέκκα και αλλού. Οι πιο φτωχοί ταξίδευαν με τα πόδια και έκαναν διάφορες δουλειές μέχρι να φτάσουν στον ιερό προορισμό τους. Ο όρος Χατζής, αραβικά Χάτζι, απαντάται εθιμικά ως προσωνύμιο χριστιανών, αλλά και μουσουλμάνων, σημαίνοντας το προσκύνημα που έχει κάνει αυτός που το φέρει, στον ιερό τόπο της θρησκείας του. Στους χριστιανούς, το προσωνύμιο Χατζής, δίδεται εθιμοτυπικά σε όποιον πηγαίνει να προσκυνήσει στους Αγίους Τόπους και «βαπτιστεί» στον Ιορδάνη ποταμό. Κάπως έτσι, πολλά επώνυμα φέρουν το πρόθεμα Χατζ-, υποδηλώνοντας ότι κάποιος πρόγονος είχε πραγματοποιήσει το συγκεκριμένο ταξίδι (Χατζηνικολάου, Χατζηιωάννου κλπ). Ο θρησκευτικός τουρισμός, λοιπόν, ήταν προγενέστερος του παραθεριστικού και είναι και σήμερα εξίσου μαζικός, καταλαμβάνοντας σημαντικό κομμάτι από τη πίτα.

Αφού, λοιπόν, τόσο η θρησκεία όσο και ο διαφωτισμός προωθούν τις μετακινήσεις και τις περιηγήσεις, η νέα κοινοβουλευτική εξουσία, αστών και εμπόρων, δεν είχε τίποτα να χάσει από το να παράξει ακόμη ένα καταναλωτικό προϊόν και μάλιστα μαζικής κατανάλωσης, για όλα τα βαλάντια και όλα τα «στρώματα». Όλα ήταν έτοιμα για την ανάδυση ενός νέου μοντέλου, που ξέφευγε κατά πολύ από την ανθρώπινη βιολογική ανάγκη για ξεκούραση, και κατασκεύαζε ένα νέο κοινωνικό τύπο καταναλωτή. Εκείνου που δεν κάνει θεραπεία στον ήλιο αλλά «μαύρισμα», που δεν κολυμπά για εκγύμναση αλλά προτιμά να πληρώσει 50€ για ξαπλώστρα-ομπρέλα, να καταναλώσει αλκοόλ, σεξ και ντεσιμπέλ. Ένα νέο πρότυπο που δομήθηκε και συνεχίζει απρόσκοπτα ώστε να σιτίσει όλο αυτό το σύστημα και παρασύστημα, των πολιτικών, των εργολάβων, των τοπικών αρχόντων, των πελατών-ψηφοφόρων, των μπράβων, των εμπόρων, των ακτοπλόων και πολλών άλλων. Ένα σύστημα που πάντα ρίχνει ένα κοκκαλάκι για γλείψιμο είτε λέγεται «rooms to let» το '80, είτε Airbnb το 2010. Κατασκευάζοντας μια κουλτούρα μικροαστού, fake επιδειξία που νιώθει ένα «τίποτα» εάν δεν μπορεί για οικονομικούς λόγους να πάει κάπου και να κάνει το κομμάτι του.

Αυτό που βιώνουν σήμερα τα **Εξάρχεια, το Κουκάκι, το Παγκράτι** με τον υπερτουρισμό λόγω των πολιτικών του ελληνικού κράτους και

Όταν η ανάγκη για ξεκούραση γίνεται ένα μαζικό προϊόν κατανάλωσης

της ανάπτυξης του Airbnb, είναι αντίστοιχο με εκείνο που έζησαν οι κάτοικοι των νησιών, κυρίως, των Κυκλάδων τις περασμένες δεκαετίες. Μια επέλαση, οικοδομική και επιχειρηματική, με τα ακόλουθα της, κυκλοφοριακή συμφόρηση, οικολογικά εγκλήματα, αλλοίωση των τόπων και των τοπίων. Πως να περάσουν λεωφορεία από σοκάκια που έχουν φτιαχτεί για ανθρώπους και μουλάρια; Αλλά αυτή είναι η μια όψη της αλλοίωσης, η άλλη είναι η ατομική και προσωπική. Αυτή που βλέπει τον επισκέπτη στον τόπο του και στο χωριό του, χωρίς τα χαρακτηριστικά της χαράς και της περιποίησης του «ξένου», μιας αρχέγονης λειτουργίας και ανθρώπινης συνήθειας, αλλά ως χρηματική εισροή και έσοδο. Και αυτή η αλλοίωση είναι πολύ βαθιά, μέσα στις περιοχές του ελλαδικού χώρου που αναπτύχθηκαν απότομα και ξαφνικά τουριστικά, από τα πακέτα Ντελόρ και τα μεσογειακά προγράμματα, που ενίσχυσαν την πολιτική επιλογή για το «**γκαρσόνι της Ευρώπης**». Ας αναλογιστούμε την αρνητική επίδραση που έχει σε μικρές κοινότητες η τουριστική επέλαση της μαζικοποίησης, πέραν του χρηματικού ΑΕΠ, που και αυτό είναι ουσιαστικά εφήμερο και καθόλου ορθά κατανεμημένο. Η αναδιάταξη των ασχολιών και των εργασιών μεταβάλει τις κοινωνίες και ταυτόχρονα τις απομακρύνει από γνώσεις που κατείχαν μέσω της παρατήρησης και της ανατροφοδότησης. Οι στέρνες για συλλογή νερού στα ξερικά νησιά έγιναν δωμάτια και ταυτόχρονα κατασκευάστηκαν χιλιάδες πισίνες σε νησιά που περιτριγυρίζονται από θάλασσα. Αλαζονεία και ύβρις μαζί. Και αυτό αφορά τους εξουσιαστές και τους οικονομικά ισχυρούς. Το επισημαίνουμε αυτό, διότι συχνά στηλιτεύεται και στιγματίζονται οι συμπεριφορές των ανθρώπων που βρίσκονται σε αδύναμη θέση και αφήνονται στο απυρόβλητο αυτοί που λαμβάνουν τις αποφάσεις και διοικούν-εξουσιάζουν. Θεωρούμε ότι όλα τα όντα έχουν βαθμό ευθύνης των αποφάσεων τους, αλλά εννοείται ότι δεν θα βάλουμε στο ίδιο μέτρο τους αδύναμους και τους ισχυρούς.

«Μαύρισμα» και θάλασσα

Το «μαύρισμα», λανσάρεται για πρώτη φορά ως τάση από την Coco Chanel, όταν εκείνη επέστρεψε από πολυήμερες διακοπές της στη Γαλλική Ριβιέρα στη δεκαετία του '20, προβάλλοντας το μαυρισμένο δέρμα ως σύμβολο πλούτου και ομορφιάς. Η προώθηση της bronze επιδερμίδας συγχρονίζεται με το λανσάρισμα προϊόντων από εταιρείες καλλυντικών. Τα εγκαύματα και ο καρκίνος του δέρματος δεν έβρισκαν θέση και χώρο στα δημοσιεύματα. Αυτά κάνουν την εμφάνιση τους, πάντα, όταν οι εταιρίες έχουν βρει το εμπορικό προϊόν-αντίδοτο, με υψηλά spf. Αντίστοιχα, το θαλάσσιο μπάνιο ήταν άγνωστο σε παλαιότερες εποχές. Στη θάλασσα έριχναν με το ζόρι μόνον τους αρρώστους από δερματικές παθήσεις, επιληψία κ.ά.. Δεν ήταν σπάνιο, το αντίθετο μάλιστα, νησιώτες να μην γνωρίζουν κολύμπι.

Όπως σημειώνει, η καθηγήτρια Γαλήνη Μουτάφη, συγγραφέας του βιβλίου *«Έρευνες για τον τουρισμό στην Ελλάδα και την Κύπρο»*, μέχρι τη δεύτερη παγκόσμια ανθρωποσφαγή οι διακοπές ήταν προνόμιο των εύπορων και σημειώνει: *«Μέχρι τότε διακοπές έκαναν μόνο μέλη της ελίτ, κυρίως άνδρες, διότι ο τουρισμός προϋπέθετε χρήματα, πολιτισμικό κεφάλαιο και γνώσεις. Σημαντικοί παράγοντες που ώθησαν τον παραθερισμό ήταν η ανάπτυξη των μέσων μαζικής μεταφοράς, η αύξηση της κινητικότητας των ανθρώπων, η αύξηση του εισοδήματος, η μείωση της εργάσιμης εβδομάδας, τα εργασιακά δικαιώματα (σύνταξη) κ.ά. Με φορείς πρώτα τη μεσαία τάξη και στη συνέχεια τα κατώτερα στρώματα, με τη συμμετοχή γυναικών, οι οποίες άρχισαν "καθυστερημένα" να ταξιδεύουν, ο τουρισμός μετά τον πόλεμο αποκτά νέο περιεχόμενο».*

Ενώ η Αλεξάνδρα Κορωναίου, καθηγήτρια Κοινωνιολογίας, επισημαίνει: *«παρ' όλο που οι σχετικοί νόμοι για τη μείωση του χρόνου εργασίας και τη θέσπιση του ελεύθερου χρόνου των εργαζομένων είχαν ψηφιστεί από τις αρχές του 20ού αιώνα, πέρασε σχεδόν μισός αιώνας για να εφαρμοστούν πλήρως. Επιπλέον, η περίοδος μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ήταν μια περίοδος αφθονίας. Η λεγόμενη ευφορική 30ετία στην Ευρώπη –από το 1945 ως το 1975– συνδέθηκε με την αύξηση της παραγωγικότητας, που αποτελεί προϋπόθεση για την εμφάνιση του ελεύθερου χρόνου.* ***Η ιδέα είναι ότι παράγουμε περισσότερο δουλεύοντας λιγότερο· άρα μπορούμε να κάνουμε και διακοπές! Από τις 4.000 ώρες εργασίας τον χρόνο που δούλευε ένας εργαζόμενος στα τέλη του 19ου αιώνα, περάσαμε σε λιγότερες από 2.000 στο τέλος 20ού***». Οι πρώτες διατάξεις που θέσπιζαν άδεια μετ' αποδοχών στον ιδιωτικό τομέα ήταν το 1945, ενώ για το δημόσιο εισήχθη το 1951, με παρέμβαση της αμερικάνικης πρεσβείας μάλιστα! Στις ΗΠΑ είχαν θεσμοθετηθεί από τα τέλη της δεκαετίας του '30, όπως και στη Γαλλία αντίστοιχα.

Η πορεία προς αυτή τη κατεύθυνση έχει ενδιαφέρον, πέραν των διεκδικήσεων από τους εργαζόμενους, και από την πλευρά της ελίτ και το πως αυτή τη διαχειρίζεται. Όπως μας πληροφορεί ο ιστορικός Αντώνης Λιάκος για τα αιτήματα των εμπόρων του Βόλου, το μακρινό 1892, προκειμένου να συγκατατεθούν στο αίτημα των «υπηρετών» τους για την αργία της Κυριακής: *α) Ότι δεν θα πήγαιναν στο θέατρο το Σάββατο το βράδυ. β) Ότι την Κυριακή θα εκκλησιάζονταν και θα έμεναν ως το τέλος της λειτουργίας. γ) Ότι από τις 2 μ.μ. ως τις 5 μ.μ. της Κυριακής θα παρέμεναν στο σπίτι τους διαβάζοντας «ηθικά και ωφέλιμα βιβλία», για τα οποία θα λογοδοτούσαν τη Δευτέρα. δ) Ότι τους επιτρεπόταν η συμμετοχή στη «βόλτα» από τις 5 ως τις 7 ή 8 το βράδυ, αλλά μόνο εφ' όσον υπόσχονταν ότι θα επέστρεφαν νωρίς στο σπίτι ώστε την επομένη να βρίσκονται έγκαιρα στη δουλειά!* Ενδιαφέρονταν για τη γαλήνη της ψυχής τους και την πνευματική τους καλλιέργεια!

Την ίδια περίοδο στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, οι φτωχές οικογένειες εργατών, και συγκεκριμένα οι μητέρες με τα παιδιά τους πήγαιναν σε κατασκηνώσεις, ώστε να απομακρυνθούν από τις ανθυγιεινές πόλεις, **που ήταν καλό κανείς να τις εγκαταλείπει το καλοκαίρι. Ακόμη ένα συστημικό παράδοξο. Αναπτύσσεται ο βιομηχανικός πολιτισμός, γιγαντώνονται οι πόλεις, οι οποίες χαρακτηρίζονται ανθυγιεινές και μετά παράγεται ένα νέο καταναλωτικό προϊόν με «θάλασσα-ήλιο-φύση». Δεν είναι οι διακοπές που εμπορευματοποιούνται αλλά οι ίδιες οι ζωές των ανθρώπων. Η έννοια του «ελεύθερου χρόνου», τι όρος και αυτός-αλήθεια, άγνωστη στις αρχαϊκές κοινωνίες, άρχισε να «ανατέλλει» στο τέλος του 18ου αιώνα, κι αυτό μετά φόβου Θεού.** Μέχρι τότε, *«ό,τι δεν είναι χειρωνακτική εργασία ή θρησκευτικό καθήκον καταδικάζεται ως οκνηρία ή – ακόμη χειρότερα – ως* ***acedia, δηλαδή ως μεγάλο αμάρτημα»,*** σημειώνει η κ. Αλεξάνδρα Κορωναίου, συγγραφέας του βιβλίου *«Κοινωνιολογία του ελεύθερου χρόνου»*. Στις ΗΠΑ, η προτεσταντική ηθική της εργασίας στεκόταν εμπόδιο στα ταξίδια αναψυχής. Αυτά ήταν προνόμιο των ολίγων και πάντα με τη δικαιολογία προβλημάτων υγείας ή εκπαιδευτικών αναγκών.

Η ανάπτυξη των σιδηροδρόμων, όμως, σε συνδυασμό με τη βιομηχανική επανάσταση και την επικράτηση των ιδεών του Διαφωτισμού έδωσαν μια νέα ώθηση στα ταξίδια αναψυχής. Ο Τόμας Κουκ, παρατηρώντας ότι το σιδηροδρομικό δίκτυο αναπτύσσεται ραγδαία, αναλαμβάνει να πραγματοποιεί οργανωμένες εκδρομές για τους «νέους» κατοίκους των βρετανικών πόλεων. Το 1851 διοργανώνεται η πρώτη μεγάλη οργανωμένη εκδρομή για 150.000 Βρετανούς, στο Λονδίνο, στα πλαίσια βιομηχανικής έκθεσης και το 1855, αντίστοιχη στο εξωτερικό, με αφορμή τη Διεθνή Έκθεση στο Παρίσι. Τον επόμενο χρόνο θα ξεκινήσει *«Ο Γύρος της Ευρώπης»*, και το *Grand Tour* των πληβείων ήταν γεγονός. Το *μεγάλο ταξίδι*, προνόμιο, για χρόνια της ελίτ, μπορούσε να πραγματοποιηθεί τώρα σε μικροκλίμακα και από τους βιομηχανικούς εργάτες. Μπορεί να μην είχε τη διάρκεια, μέχρι και τρία χρόνια, των «αριστοκρατών», αλλά οι μαζικές μετακινήσεις και η μαζικοποίηση του τουρισμού είχαν τεθεί σε σταθερές ράγες.

Από τις εξοχικές κατοικίες της μινωικής εποχής, τα εξοχικά-αγροτικά σπίτια *(villa rustica*) της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας που βρίσκονται σχετικά κοντά στο άστυ, φτάνουμε στις μακρινές μετακινήσεις και στη σταδιακή ανάπτυξη ενός νέου προϊόντος, άκρως καπιταλιστικού, και σε αυτό που όλοι γνωρίζουμε σήμερα. Ενώ τα διαβόητα «μπάνια του λαού» που οι εξουσιαστές, τάχατες σέβονται, και δεν προκηρύσσουν εκλογές αυγουστιάτικα, υποκρύπτουν τη δική τους επιθυμία για παρατεταμένες διακοπές σε θαλαμηγούς, βίλες και εξοχικά, βιομηχάνων και επιχειρηματιών.

Η ανθρώπινη βιολογική ανάγκη για χαλάρωση και ξεκούραση δεν σχετίζεται σε καμία περίπτωση με τη μετακίνηση και τις διακοπές ως προϊόν. Εάν η αφετηρία της σκέψης μας είναι ποιό τουριστικό πακέτο να αγοράσω για να είμαι εντός και in, τότε δεν ακολουθούμε το σώμα μας και το νου μας αλλά το πως θα ικανοποιήσουμε μια κοινωνική κατασκευή. Έχουμε ανάγκη, λοιπόν, την ξεκούραση, το παιχνίδι, την ανεμελιά, την περιδιάβαση, αλλά για αυτά δεν χρειάζεται για να εφαρμοστούν ούτε θεσμοθετήσεις από την πλευρά του Κράτους, εν είδει παροχής δικαιώματος, ούτε καταναλώσεις τουριστικών προϊόντων. Απαιτείται μια βαθιά πεποίθηση, και ο άνθρωπος όπως και τα υπόλοιπα όντα, διαθέτει τη συνείδηση για να παράξει προϊόν και έργο, να χαρεί τους καρπούς της προσπάθειας του και να συμμετάσχει στη σχόλη. Αυτά όλα μαζί, όμως, προϋποθέτουν την ύπαρξη μιας ελεύθερης και ανεξούσιας κοινωνίας, ισότιμων μεταξύ μας σχέσεων. Όπου η ξεκούραση και η χαλάρωση δεν θα ορίζεται σε 7-10 ημέρες το χρόνο, αλλά θα είναι ενταγμένη στην καθημερινή λειτουργία και δράση.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Η ενέργεια, μοχλός της «Οικονομίας του Πολέμου» Η ενεργειακή πραγματικότητα στην μεγάλη εικόνα...

Το παρακάτω κείμενο αποτελεί το ***πρώτο μέρος*** συνολικότερου κειμένου της συλλογικότητας SOS-Κορινθιακός.

Η ενέργεια, μοχλός της «Οικονομίας του Πολέμου». Η ενεργειακή πραγματικότητα στην μεγάλη εικόνα...

Η ενεργειακή μετάβαση ως συστατικό της «*Πράσινης βιώσιμης ανάπτυξης*», είναι σε μια διαδικασία εκρηκτικής ανάπτυξης, μέσα από τις αποφάσεις των Επικυρίαρχων του πλανήτη, σε μια σειρά διεθνών φόρουμ και διεθνικών συμφωνιών, όπου σε ένα «ασταθές» περιβάλλον ενδοκαπιταλιστικών ανταγωνισμών και πολεμικών συρράξεων για την Κυριαρχία των μεγάλων οικονομικοστρατιωτικών δυνάμεων, διαφαίνεται η εν τέλει συμφωνία για τις σφαίρες επιρροής με βάσει πλέον τους όρους της «πράσινης ισχύος», που δύναται να τροφοδοτεί τους πολεμικούς εξοπλισμούς και τους πολεμικούς επεκτατισμούς.

Στην COP 28, για παράδειγμα ελήφθησαν αποφάσεις ενδεικτικές της μεταστροφής, όχι τόσο των διεθνών τάσεων για την από-ανθρακοποίηση της παραγόμενης ενέργειας, αλλά της θεμελιώδους μεταπήδησης ακόμα και των μεγάλων παραγωγών των χωρών του Κόλπου σε ορυκτά καύσιμα, σε τεχνολογίες αιχμής τόσο στις ΑΠΕ και στο «πράσινο υδρογόνο», όσο και στα mega projects, των ηλεκτρικών - ενεργειακών διασυνδέσεων Ανατολής με Δύση. Διατηρώντας την δυναμική των υδρογονανθράκων, αλλά και επενδύοντας στο νέο ντηλ για την Ενέργεια, που αποτελεί το σύγχρονο πεδίο ανταγωνισμού της ισχύος. Σημειώνοντας ότι στο πλαίσιο αυτού του Φόρουμ, ακόμα και χώρες με περιφερειακή ισχύ, Ινδία, Βραζιλία, Νότια Αφρική, που πρότειναν τις «δίκαιες μεταβάσεις», που θα περιλάμβαναν διαγραφές χρεών και συμπεριληπτικές διακυβερνήσεις, έπεσαν στο κενό, ενώ οι διεθνείς ισορροπίες ουδόλως διαταράχθηκαν διατηρώντας σε ένα ασταθές παγκόσμιο περιβάλλον, τους όρους και τις θέσεις ισχύος.

Οι ισχυροί γίνονται ισχυρότεροι...

Η σημερινή πραγματικότητα στον ενεργειακό τομέα αναδεικνύει, στο πλαίσιο της «***πράσινης μετάβασης***», την ουσιαστική ισχύ των όπλων των πλανητικών Κυρίαρχων, που δεν είναι άλλη από την κατοχή των σπάνιων γαιών (λίθιο, κοβάλτιο, νικέλιο, γραφίτης...) και από την δυνατότητα αποθήκευσης και μεταφοράς της παραγόμενης ενέργειας, μέσα από νέα αναβαθμισμένα και σε ισχύ και τεχνολογία, Ηλεκτρικά Δίκτυα.

Η Κίνα, με το σχέδιο: «***παγκόσμια σύνδεση της ενέργειας***» και την αποικιοκρατική της λογική στην Αφρική και οι ΗΠΑ, με την επεκτατική πολιτική των εξορύξεων τόσο στην Αυστραλία, που είναι η μεγαλύτερη πηγή σπάνιων γαιών, όσο και με την αρπακτική διάθεση για τα κοιτάσματα του λιθίου της Βολιβίας και άλλων χωρών της Λατινικής Αμερικής, (χαρακτηριστική η πρόταση του Έλον Μασκ, στο Twiter το 2020, «*να κάνουμε πραξικόπημα σε όποιον θέλουμε*»), αλλά και όπου ανά τον κόσμο στην σφαίρα επιρροής της παρουσιάζει ενδιαφέρων (στην Ελλάδα, Exon Mobil - Chevron, στην Ν. θάλασσα της Κρήτης).

Στην κούρσα αυτού του ενδοκαπιταλιστικού ανταγωνισμού συμμετέχουν, τα ΗΑΕ και η Σαουδική Αραβία το Κατάρ, το Ισραήλ και η ΕΕ, με ενδιάμεσους την Ελλάδα την Αίγυπτο, την Τουρκία με τον ρόλο ισχυρής περιφερειακής δύναμης και δευτερευόντως Συρία και Λιβύη, κτίζοντας τους ενεργειακούς διαδρόμους (Super Grid, GREGY, Great Sea Interconector) και ισχυροποιώντας την περιφερειακή τους ισχύ για τις επεκτατικές επιδιώξεις τους, στο πλαίσιο της «αναδιοργάνωσης» του πεδίου Κυριαρχίας της Μέσης Ανατολής και της Ν. Ανατολικής Μεσογείου, γεωγραφικά, εθνολογικά και οικονομικά.

Όσον αφορά ειδικότερα την ΕΕ, η «***πράσινη μετάβαση***», αν και φαντάζει προσχηματική πολιτική επιδίωξη, η αποανθρακοποίηση έως το 2050 (κλιματική κρίση...), αποτελεί το στρατηγικό πεδίο, απεξάρτησης από το φυσικό αέριο της Ρωσίας, εν μέσω μιας διαφαινόμενης πολεμικής σύρραξης διάρκειας και αυξητικής κλιμάκωσης στην Ουκρανία, των χωρών του σε «αποδρομή» ΝΑΤΟ, ενώ έχει πετύχει να δημιουργήσει και τον «μηχανισμό προσαρμογής συνόρων άνθρακα» (CBAM), μετατρέποντας σε επιχειρηματική αξία τους ρύπους «καθαρίζοντας» έτσι τις ρυπογόνες Ευρωπαϊκές βιομηχανίες, αυξάνοντας τα κέρδη από τους δήθεν ρυθμιστικούς μηχανισμούς, ενώ παράγει ή προτείνει συνεχώς ασφαλή οικονομικά, θεσμικά και νομικά πλαίσια και πεδία για την «πράσινη μετάβαση με αύξηση των Ευρωπαϊκών επενδύσεων τόσο στην παραγωγή και αποθήκευση όσο και στα ηλεκτρικά δίκτυα, (ειδκά στα τελευταία η αύξηση από το 2024 παγκοσμίως φθάνει στο 20%, 447 δισ ευρώ έως το 2040 σε δίκτυα για την Ευρώπη), προτείνοντας και θεσμοθετώντας σειρά «διευκολυντικών» για τις επενδύσεις, μεταρρυθμίσεων.

Πόλεμος και Ενέργεια...

Στο ανταγωνιστικό πλαίσιο των Επικυρίαρχων, ήδη πέρα από τους οικονομικούς πολέμους (πόλεμος δασμών Τραμπ), οικονομική αποικιοκρατία και εδαφοποίηση Ισχύος (real estate Κίνας, Ισραήλ...), εξορυκτικές λεηλασίες των πολυεθνικών των ορυκτών καυσίμων και των σπάνιων γαιών, σε φύση και κοινωνίες (Λ. Δημοκρατία του Κογκό, Λατινική Αμερική, Κύπρος, Κρήτη, ενδεικτικά αναφέροντας...), συμβαίνουν και οι δυο πολεμικές μακρόχρονες πλέον πολεμικές συρράξεις, σε Ουκρανία και Παλαιστίνη, με την δεύτερη να αποτελεί και τον απόλυτο ορισμό της γενοκτονικής πολιτικής από το κράτος του Ισραήλ και ενδεικτική της τρομοκρατικής φύσης του πολέμου στην σύγχρονη εποχή, όπου η ιδεολογία της «***Αποανθρωποποίησης***», είναι ένας «ξαναδοκιμασμένος» μηχανισμός αφανισμού κοινωνιών, από τη εποχή του Ναζισμού των οποίων η Κυριαρχία επιλέγει ως στόχο.

Ειδικότερα η πολεμική αυτή κρεατομηχανή του Ισραήλ, πέρα από το ιδεολογικό φάσμα του Σιωνισμού, που είναι η καρδιά του στρατοκρατικού συστήματος, που κανονικοποιεί την φρίκη, όχι μόνον στους ίδιους τους υπηκόους του κράτους τους, αλλά και στους επικυρίαρχους του Δυτικού κόσμου, όπως και στους οσφυοκάμπτες υποτελείς της Ευρώπης και των ΗΠΑ και αποτελεί τον άξονα της δικαιολόγησης του «*υπάρχω εφ' όσον δεν υπάρχεις...*».

Έτσι το Ισραήλ γίνεται ο εξαγωγέας τεχνογνωσίας πανοπτικού και απόλυτου ελέγχου των κοινωνιών, αλλά και μεθόδων αφανισμού και ισοπέδωσης τόσο του κατασκευασμένου εξωτερικού όσο και «εσωτερικού εχθρού», όπου γης, παραδίδοντας μαθήματα ισχύος στους επικυρίαρχους αυτού του κόσμου. Όμως η ζωή, προσδιορισμένη, ως ένα απέραντο, «δούναι και λαβείν» από το πανάρχαιο εκμεταλλευτικό σύστημα έως και σήμερα, που μας επιβάλλεται να το εγγράψουμε ως βεβαιότητα, επιτρέπει στο κράτος του Ισραήλ για την διεξαγωγή του «ιερού του πολέμου» του, να απαιτεί και να λαμβάνει από την κοινότητα των φίλα προσκείμενων χωρών (Ελλάδα, Κύπρος, Αίγυπτος...) και της πλειοψηφίας των κυβερνήσεων της ΕΕ και με την στήριξη των ΗΠΑ, την απαραίτητη για αυτήν Ενέργεια, για την διεξαγωγή του «Ιερού του πολέμου» και την γεωστρατηγική πολιτική του επεκτατισμού και της ηγεμόνευσης στην Μέση Ανατολή, την Νοτιοανατολική Μεσόγειο, αλλά και ευρύτερα, εδραιώνοντας την θέση του στον πυρήνα της Παγκόσμιας Κυριαρχίας.

Στην βασική αυτή αξίωση του μηχανισμού πολέμου του Ισραήλ, για την επίτευξη των στόχων που έχει για την διάνοιξη του Ανατολικού διαδρόμου και την διακίνηση Ενέργειας, πόρων και αγαθών (ο νέος δρόμος του μεταξιού...) και μιας σειράς πολιτικοστρατηγικών επιδιώξεων τόσο των εμπλεκόμενων χωρών της νοτιοανατολικής Μεσογείου όσο και της ΕΕ και των ΗΠΑ, στον χώρο της παραγωγής «πράσινης ενέργειας» και εξόρυξης υδρογονανθράκων και σπάνιων γαιών όσο και στις τεχνολογίες αποθήκευσης και Ηλεκτρικών Δικτύων (αγωγοί μεταφοράς), αναδύεται ο μηχανισμός της παραγωγής και διακίνησης ενέργειας, ως ο κύριος και βασικός μοχλός στην αποκαλούμενη «***Οικονομία Πολέμου***».

Πέρα από το Ισραήλ, που ενισχύει αδιαλείπτως τον στρατοκρατικό του μηχανισμό τόσο σε ιδεολογικό όσο και σε τεχνολογικό επίπεδο, με βασικό εργαλείο την ψηφιοποίηση , την τεχνητή νοημοσύνη και την καινοτομία (με τον Ακαδημαϊκό χώρο ΤΩΝ Πανεπιστημίων σε Ισραήλ, Ευρώπη και ΗΠΑ, να έχουν πρωταγωνιστικό ρόλο) και η Ευρώπη επανεξοπλίζεται, μέσω του προγράμματος SAFE (Security Action for Europe, ύψους 150 δις., με απόφαση της Κομισιόν), ενώ διατηρεί ισχυρή την στρα-
]

τιωτική και τεχνολογική συνεργασία (Γαλλία, Γερμανία, Βέλγιο, Φιλανδία, Τσεχία, Ουγγαρία, Ελλάδα κ. άλλες) καταφέρνοντας σαρωτική διάλυση της όποιας σοσιαλδημοκρατικής εκδοχής των δυτικών κοινωνιών, περί «κράτους δικαίου», ειρηνικής συνύπαρξης λαών, αναγνώρισης γενοκτονίας λαών, ανθρώπινων δικαιωμάτων και φυσικά και των επιδοματικών κοινωνικών πολιτικών, εφόσον θα ανακατευθύνουν κοινοτικούς πόρους, από κρίσιμους τομείς της οικονομίας που ενίσχυαν τους ασθενέστερους, την πρωτογενή παραγωγή (αγροτικός τομέας) ή την προστασία του περιβάλλοντος, στην αναδιοργάνωση της Ευρωπαϊκής πολεμικής μηχανής.

Τα καρτέλ χρειάζονται και «βαποράκια»...

Ακριβώς, όπως η διεθνής της διακίνησης των ναρκωτικών, απαιτεί χώρες παραγωγής και δίκτυα διακίνησης, έτσι και στον χώρο της ενέργειας της «**οικονομίας του πολέμου**», η Ελλάδα, η Κύπρος και η Αίγυπτος, είναι και χώρες παραγωγής, εύκολες στην λεηλασία της Φύσης, αλλά και χώρες «βαποράκια», πρόθυμες δηλαδή να στήσουν απέραντα δίκτυα ηλεκτρικής ενέργειας, (δίκτυα υπερυψηλής τάσης) ή όπως τα αποκαλούμε «***ηλεκτρικά δίκτυα του θανάτου***».

Ειδικότερα η πολιτικοεπιχειρηματική ελίτ, που κυβερνά την χώρα, με Παπασταύρου και Τζάφο στο τιμόνι του ΥΠΕΝ, μετά τον τελευταίο ανασχηματισμό και τον Μ. Μανουσάκη διαχρονικό τιμονιέρη του ΑΔΜΗΕ, χαράσσει την πολιτική της υποτέλειας έναντι του Ισραήλ όσο και των Ευρωαντλαντικών συμμάχων του, οργανώνοντας τον χώρο των ΑΠΕ, του εξηλεκτρισμού, των διασυνδέσεων και των εξορύξεων και της πυρηνικής ενέργειας από «***μικρούς αρθρωτούς αντιδραστήρες***»- SMR, (έχουμε αναφερθεί εκτενώς σε προηγούμενα κείμενα, σε αυτά...).

«***Οι διασυνδέσεις, ηλεκτρικές και ψηφιακές, είναι οι αρτηρίες των σύγχρονων οικονομιών***»..., Κυρ. Μητσοτάκης, στην συνάντησή του με Εμ.Μακρόν, στην διάρκεια της Διάσκεψης για τα έργα και τις επενδύσεις Συνδεσιμότητας, στην Νίκαια, συμβάλλοντας ως νέος Μ. Αλέξανδρος στον σχεδιασμό και υλοποίηση του IMEC, γεωοικονομικού διαδρόμου που θα «ενώνει» Ινδία, Μέση Ανατολή και Ευρώπη, με τον άξονα «ασφάλειας», που επιχειρεί το Ισραήλ να εγκαθιδρύσει στον χώρο της Μέσης Ανατολής , μέσω του πολέμου με το Ιράν και της γενοκτονίας των Παλαιστινίων.

Ενώ πλέον πρόσφατα ο Κυρ. Μητσοτάκης, σε συνέδριο του *Economist*, ανέφερε ότι η Ελλάδα οφείλει να κάνει στροφή στην Πυρηνική τεχνολογία, ώστε να επιτευχθεί η Ενεργειακή μετάβαση την επόμενη δεκαετία, εισάγοντας μας στο κλαμπ των πυρηνικών δυνάμεων της περιοχής (Ισραήλ, Τουρκία, Βαλκανικές χώρες...), με ότι καταστροφικές συνέπειες μπορεί να έχει στο μέλλον ένα σενάριο σε μια ασταθή ούτως ή άλλως εποχή γεωστρατηγικών πολέμων για την ανακατανομή της Ισχύος και τον έλεγχο της παραγωγής και της διακίνησης της Ενέργειας.

Στις 23 Δεκεμβρίου2024, υπογράφηκε διακυβερνητική συμφωνία για την «***προώθηση της περιφερειακής ενεργειακής συνεργασίας***» των δυο χωρών μεταξύ των αρμόδιων Υπουργείων. Ο Στ. Παπασταύρου πρόσφατα σε ειδησεογραφικό μέσο για την Ενέργεια, επεσήμανε την σπουδαιότητα των ηλεκτρικών διασυνδέσεων για το Ισραήλ, ανερυθρίαστα και με την ψυχρή λογική του τεχνοκράτη, παρέβλεψε την συνθήκη πολέμου εναντίον ενός λαού και την συνεχιζόμενη γενοκτονία του στην Παλαιστίνη, ενώ σε τηλεδιάσκεψη με τον ομότιμό του Ενέργειας και Υποδομών του Ισραήλ Eli Cohen, τον Μάϊο, συμφώνησαν σε «κοινούς στόχους για Ανάπτυξη και Σταθερότητα στην Ανατολική Μεσόγειο με την Ενέργεια να παίζει καθοριστικό ρόλο», ενώ ο Στ. Παπασταύρου αποδέχθηκε και πρόσκληση του ομολόγου του να επισκεφθεί σύντομα το Ισραήλ. Στις 10 Μάϊου, επισκεπτόμενος τις ΗΠΑ, συναντήθηκε με τον Υπ. Ενέργειας Chris Wright, για τις «***ενεργειακές εξελίξεις***» στην Μέση Ανατολή και την διατλαντική συνεργασία για την ενέργεια, ενώ συναντήθηκε και με τις Αμερικάνικες εταιρείες εξόρυξης υδρογονανθράκων Chevron, Exxon Mobil και Cheniere Energy, βάζοντας τα θεμέλια για διμερή συνάντηση τον Νοέμβριο στην Αθήνα.

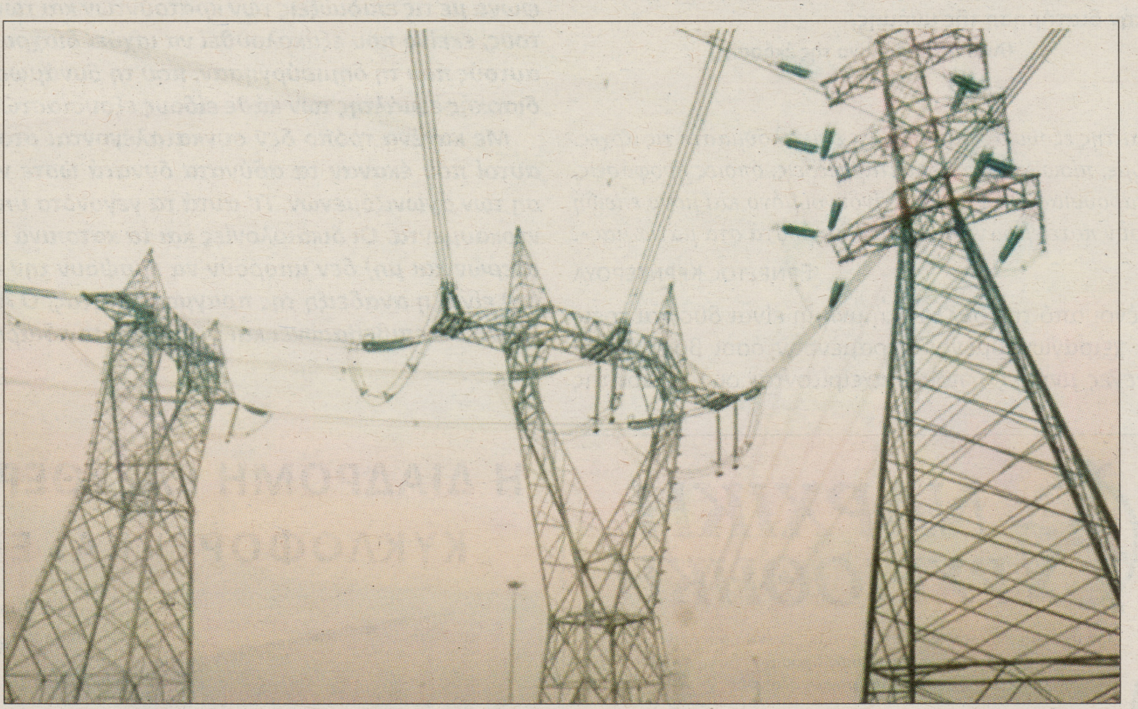

Εξάλλου οι ατέρμονες διαβουλεύσεις της τριμερούς, για τον αγωγό GSI, με εποπτεύουσα τις ΗΠΑ και με τις παλινωδίες από μεριάς Κυπρίων για οικονομικούς λόγους καθώς και τις δυσκολίες λόγω των αξιώσεων της Τουρκίας, δείχνουν ότι αποτελεί προτεραιότητα στην ενεργειακή πολιτική της χώρας και με όλα φυσικά τα συνοδά έργα, η ανάπτυξη των εγχώριων Ηλεκτρικών Διασυνδέσεων.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε, φυσικά, ότι ο σχεδιασμός της «***Ενεργειακής Μετάβασης***» ή «***Ενεργειακής λαίλαπας***», δεν ξεκίνησε από το καθεστώς της Ν.Δ τα τελευταία έξη χρόνια διακυβέρνησής της, αλλά άρχεται από τις κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ (Μανιάτης-ΥΠΕΝ) και συνεχίστηκε επί ΣΥΡΙΖΑ (Φάμελος- Υφ. ΥΠΕΝ), δίνοντας στην κυβέρνηση του Κυρ. Μητσοτάκη την σκυτάλη, όπου με μια σειρά «εμβληματικών» υπουργών, Χατζηδάκη, Σκρέκα, Σκυλακάκη, οδηγηθήκαμε στην νέα ηγεσία του ΥΠΕΝ και την προσαρμογή της Ενεργειακής πολιτικής στο «***δόγμα Τραμπ***» και στον ολοκληρωτικό εναγκαλισμό με τις ενεργειακές επιδιώξεις του κράτους του Ισραήλ, για ενεργειακή «ασφάλεια» και ενεργειακή «Κυριαρχία».

Η γκαντεμιά...

Το Μπλακ άουτ στην Ισπανία, όπου κατά τον επίσημο φορέα διαχείρισης της ηλεκτρ. ενέργειας της Πορτογαλίας, ήταν το σπάνιο φαινόμενο της «επαγόμενης ατμοσφαιρικής δόνησης», ήρθε σε διχογνωμία με τον Ισπανικό φορέα (Red electrica), που θεώρησε ότι της διακοπής προηγήθηκε η αποσύνδεση δυο ηλιακών πάρκων στα νότια της χώρας, ανέδειξε όμως την τρωτότητα ενός συστήματος, παραγωγής και διανομής ηλεκτρικής ενέργειας, που λόγω της ίδιας της φύσης των ΑΠΕ, (πνευματικά συστήματα), ασταθή που με την έλλειψη αποθηκευτικών χώρων και ισχυρότερων δικτύων, είναι ικανά να μας επιστρέψουν σε «παλαιότερες εποχές»...

Επαναεξετάζεται επομένως μετά το «σοκαριστικό» για τις αγορές ενέργειας συμβάν, η διαδικασία παραγωγής από ΑΠΕ ενέργειας, αλλά και οι αντοχές των δικτύων, οδηγώντας σε αναβάθμιση και βελτιστοποίηση των σχετικών τεχνολογιών αιχμής.

Στην Ελλάδα, η ανισορροπία του συστήματος είναι εμφανής, από τις περικοπές της μεσαίας ομάδας των φωτοβολταϊκών, ανά μεγάλα χρονικά διαστήματα, με τον «κόφτη» να έχει οδηγήσει σε απόγνωση τους μεσαίους και μικρούς παραγωγούς και με τις αλλεπάλληλες ανακοινώσεις του ΑΔΜΗΕ, για επικείμενα μπλάκ άουτ, που προετοιμάζουν το κοινό. Η διόρθωσή του, από τους εμπλεκόμενους φορείς, αφενός εστιάζει στην επαναξιολόγηση της πληθώρας των αδειοδοτήσεων ΑΠΕ, μέσω ενός μηχανισμού overbooking από τις Ρυθμιστικές Αρχές, περιορίζοντας έργα, βάζοντας «πάγο» στην χορήγηση νέων όρων σύνδεσης, ή καθιστώντας αυτά σε αναμονή, ανοίγοντας την πόρτα σε περικοπές εξαιτίας «κορεσμού των δικτύων», αλλά και την ματαίωση ατελέσφορων για το «Κεφάλαιο» επενδύσεων, όπως τα Υπεράκτια Αιολικά (έργα έντασης κεφαλαίου), που ακυρώνονται σε Βρετανία και Ολλανδία και αφετέρου στην υψηλότερη επένδυση σε νέα δίκτυα Ηλεκτρικής ενέργειας και ειδικά υπερυψηλής τάσης, (στην Ευρώπη, ο αντίστοιχος σχεδιασμός περιλαμβάνει την αντικατάσταση του γερασμένου δικτύου διανομής ηλεκτρικής ενέργειας, με χιλιάδες χιλιόμετρα γραμμών υπερύψηλής τάσης, που θα διατρέχουν από άκρη σε άκρη την γηραιά Ήπειρο).

Ο σχεδιασμός, για την ενεργειακή αναβάθμιση των Κυκλάδων, των Δωδεκανήσων, της Κρήτης και του Ιουνίου, από τα κεφάλαια του Decarbonisation Fund, 892 εκ. περιλαμβάνει επενδύσεις σε ΑΠΕ (51%). 717 εκ. στις ηλεκτρικές διασυνδέσεις (41%) και 157 εκ. σε συμπληρωματικές τεχνολογίες (9%).

Ο Ανατολικός διάδρομος (ΚΥΤ Κουμουνδούρου- ΚΥΤ Κορίνθου), γραμμή υπερυψηλής τάσης 400kv, έργο συγχρηματοδοτούμενο από το Ταμείο Ανάκαμψης (700 εκ.) και υλοποιούμενο από τον ΑΔΜΗΕ και την TERNA ΕΕΝΡΓΕΙΑΚΗ, που καταλήγει στο ΚΥΤ Μεγαλόπολης έχει ως στόχο να συνδέσει όλες τις ΑΠΕ, εν λειτουργεία και σε αναμονή, στο Ανατολικό τμήμα της Πελοποννήσου, ξεπερνώντας το ζήτημα της αστάθειας του Δικτύου και «ανοίγοντας την όρεξη» για την μεγαλύτερη και ασφαλέστερη «***πράσινη λεηλασία***» και στην περιφέρειά μας και στα νησιά του Αιγαίου, όπου θα καταλήξει, ποντισμένο καλώδιο.

Με μια τέτοια προοπτική θα ενισχυθεί και ο «υπερτουρισμός» των νήσων, με μια σειρά εκσυγχρονισμών σε υποδομές, με ότι αυτό μπορεί να σημαίνει για την Φύση και τις κοινωνίες («πρασίνισμα των νησιών»). Για την διασύνδεση των νησιών Κως – Ρόδος – Κάρπαθος, που αφορά και τον «Ανατολικό διάδρομο» της Πελοποννήσου, το χρονοδιάγραμμα είναι έως το 2028-2029 και εφόσον έχει ολοκληρωθεί το τμήμα της ηλεκτρ. γραμμής των 400kv., στην περιοχή του Ισθμού και της Κορίνθου, που ως Κορινθιακός SOS και λίγοι θιγόμενοι κάτοικοι το έχουμε σταματήσει εδώ και ένα χρόνο περίπου, για κακή τους τύχη...

ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΣ SOS - 22 Ιούνη 2025

ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ

Ἄν ἱστορία εἶναι συστηματική μελέτη τῶν ὅσων ἔχουν συμβεῖ μέ ἐπίκεντρο τήν ἀνθρώπινη δραστηριότητα καί τά γραπτά, τότε μία μικρή συμβολή στήν ἀποκατάσταση τῶν στρεβλώσεων, εἶναι καί τά παρατιθέμενα τεκμήρια γιά τούς κοινωνικούς ἀγῶνες σέ αὐτήν τήν ἔκδοση.

αυτοι οι αγωνες συνεχιζονται
Νοεμβρης '73
δεν εξαγοραζονται δεν δικαιωθηκαν
10 χρονια ντοκουμεντα
ΕΚΔΟΣΗ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Τά ἀποδίδουμε, λοιπόν, ἄνευ οἱασδήποτε τροποποίησης, ὡς ἐλάχιστη συνεισφορά στήν διατήρηση τῆς μνήμης.

(Από τον πρόλογο της έκδοσης)

> *«Άνθρωπε! Εξαιτίας της βίας και της εξουσίας παύουμε να επικαλούμαστε τις αρχές. Μαζί, ας τους ξεσκεπάσουμε, πίσω από όποιες μεταμφιέσεις, όποιες προφάσεις, όποιο ιερό μηχανισμό κι αν παρουσιάσουν. Είναι επικίνδυνοι μόνο και μόνο επειδή δεν έχουν ποτέ εμφανιστεί γυμνοί μπροστά στα μάτια μας».*
>
> ΕΡΝΕΣΤΟς ΚΕΡΝΤΕΡΟΥΑ

ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ, ότι οι αποκλεισμένοι από την συλλογική μνήμη είναι δυο και τρεις φορές σκλάβοι. Όμως, άλλο τόσο χειραγωγούμενοι παραμένουν όσοι βουλιάζουν στις «*επιστημονικά εμπεριστατωμένες μνήμες*», που διαχειρίζονται οι τεχνικοί της εξουσίας, μ' έναν τρόπο που κάνουν τους ιδεολογικούς μηχανισμούς του κράτους να φαντάζουν παντοδύναμοι. Στην αφήγησή τους, άλλοτε επικρατούν ολοκληρωτικά τα ψεύδη και άλλοτε οι «μισές αλήθειες», που επίσης κατοχυρώνουν το ψευδές μέρος.

Το ζητούμενο πάντα παραμένει το ίδιο: η παραποίηση των «ενοχλητικών» γεγονότων που συνήθως συνδέονται και με «ενοχλητικές» ιδέες και φυσικά με «προβοκάτσιες». Γιατί, πώς αλλιώς να προκύψουν τα «απρογραμμάτιστα» γεγονότα, οι «τυφλές» κοινωνικές συγκρούσεις, οι εξεγέρσεις έξω από τα κομματικά πλάνα και καθοδήγηση;

Η ευκολία, για κάθε μορφής εξουσία, να ξεφορτώνεται τα «βάρη» της ιστορίας, φυσικά, μεγαλώνει, όσο μεγαλώνει και η απόσταση από τα γεγονότα. ***Η διαστρέβλωση απόψεων και γεγονότων είναι ένα σύνηθες μέσο για την επικράτηση κάποιας γραμμής κομματικού ή κινηματικού χαρακτήρα, με τις επικαλύψεις να είναι δεδομένες, είτε με εμφαντικό τρόπο, είτε διακριτικότερα, προς εξυπηρέτηση σε κάθε περίπτωση πολιτικών σκοπιμοτήτων***. Η επιμονή ως εκ τούτου στην αναζήτηση, την ανάδειξη και την διατήρηση της αλήθειας, έτσι ώστε να υπάρχει μία συνεχής αλληλεπίδραση ανάμεσα στο παρόν, το παρελθόν και το μέλλον δεν είναι άκαιρη, ούτε μάταιη.

Το 1983, η ***Αυτόνομη Πρωτοβουλία Πολιτών***, στην οποία συμμετείχε ο ***Γιώργος Βλασσόπουλος***, ύστερα από εργασία τουλάχιστον ενάμισι έτους εκδίδει το συγκεκριμένο πόνημα –το οποίο παρ' ότι έχουν περάσει τόσες δεκαετίες παραμένει βιβλίο αναφοράς– με τίτλο «***Αυτοί οι αγώνες συνεχίζονται, δεν εξαγοράζονται, δεν δικαιώθηκαν***». Θα αφιερώσουμε την συγκεκριμένη επανέκδοση στον σύντροφο και αδελφό μας ***Γιώργο Βλασσόπουλο***, ο οποίος συνέβαλε καταλυτικά στην συλλογή των ντοκουμέντων και του εν γένει υλικού που περιλαμβάνεται στο βιβλίο, παραθέτοντας ένα απόσπασμα από κείμενό του:

«***Ανάμεσα στους ύμνους και τους χαρακτηρισμούς που αποδίδονται στην εξέγερση του 1973 και στις προσπάθειες να φανεί ένα "μήνυμα" κι ένα "νόημα" σύμφωνα με τις επιδιώξεις των κρατούντων και των διάφορων πολιτικών σχηματισμών τους, εκείνο που εξακολουθεί να ισχύει διαχρονικά είναι πως η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ανήκει σ' αυτούς που τη δημιούργησαν, που τη δυνάμωσαν, που την έκαναν να παραμένει ο διαρκής εφιάλτης των κάθε είδους εξουσιαστών.***

Με κανένα τρόπο δεν συγκαταλέγονται στους δημιουργούς της εξέγερσης όλοι αυτοί που έκαναν τα αδύνατα δυνατά ώστε να αποτραπεί κάθε εξεγερτική κίνηση των αγωνιζόμενων. Γι' αυτά τα γεγονότα υπάρχουν αδιάψευστες μαρτυρίες και ντοκουμέντα. Οι δικαιολογίες και τα κατοπινά σοβαντίσματα των κομματικών (αριστερών και μη) δεν μπορούν να κρύψουν την αλήθεια. Και επειδή αλήθεια (α-λήθη) είναι η ανάδειξη της πραγματικότητας, Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΛΗΘΗ θα επιβεβαιώνει και θα τονίζει τον διαρκή ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ».

Συσπείρωση Αναρχικών, Ιούνιος 2025

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Η κατατεθειμένη και καταγεγραμμένη άποψη και δράση των αναρχικών, στον ελλαδικό χώρο μέχρι σήμερα

Έντυπα
Αφίσες
Προκηρύξεις
Εκδηλώσεις

Για τη συμβολή στον αγώνα της μνήμης ενάντια στη λήθη και την ενδυνάμωση της κοινωνικής δράσης ενάντια στο κράτος και σε κάθε μορφή εξουσίας.

Ενάντια στη διαστρέβλωση και την προσπάθεια αποπροσανατολισμού των κοινωνικών αγώνων.

κάθε ΔΕΥΤΕΡΑ
και ΠΕΜΠΤΗ 5 - 7 μμ

Σαριπόλου 8,
(δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)
Αθήνα

ANARCHY PRESS GR
Αναρχικές Απόψεις - Ειδήσεις - Σχόλια

www.ANARCHY.gr

Η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΙ ΕΝΔΕΔΥΜΕΝΗ:

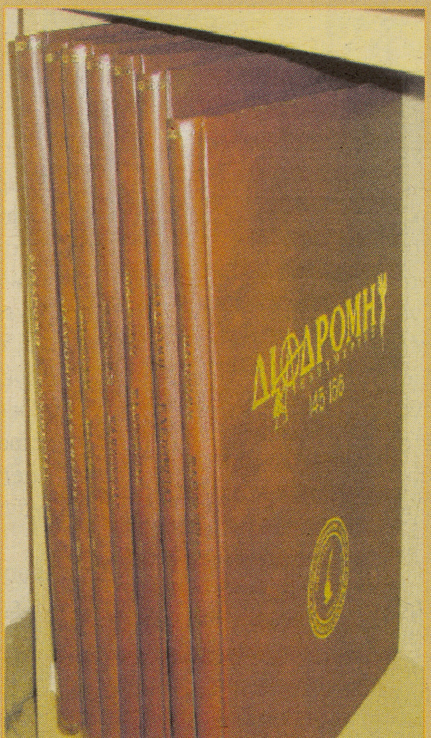

Ως γνωστόν η ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ κυκλοφορεί και σε τόμους. Με τα φύλλα 167-188 συμπληρώθηκε ο 8ος τόμος (έτη 2017-2018) και διατίθεται βιβλιοδετημένος όπως και οι προηγούμενοι.

Οι προηγούμενοι τόμοι:

1ος τόμος (φύλλα 01-25)
2ος » (φύλλα 26-50)
3ος » (φύλλα 51-75)
4ος » (φύλλα 75-100)
5ος » (φύλλα 101-122)
6ος » (φύλλα 123-144)
7ος » (φύλλα 145-166)
8ος » (φύλλα 167-188)

***

Όσοι/ες επιθυμούν να αποκτήσουν κάποιον από αυτούς τους τόμους θα πρέπει να τηλεφωνήσουν στο 69 32 651 740 ή να επικοινωνήσουν με την Αναρχική Αρχειοθήκη Αθήνας